

Lord
genaamd
De groote

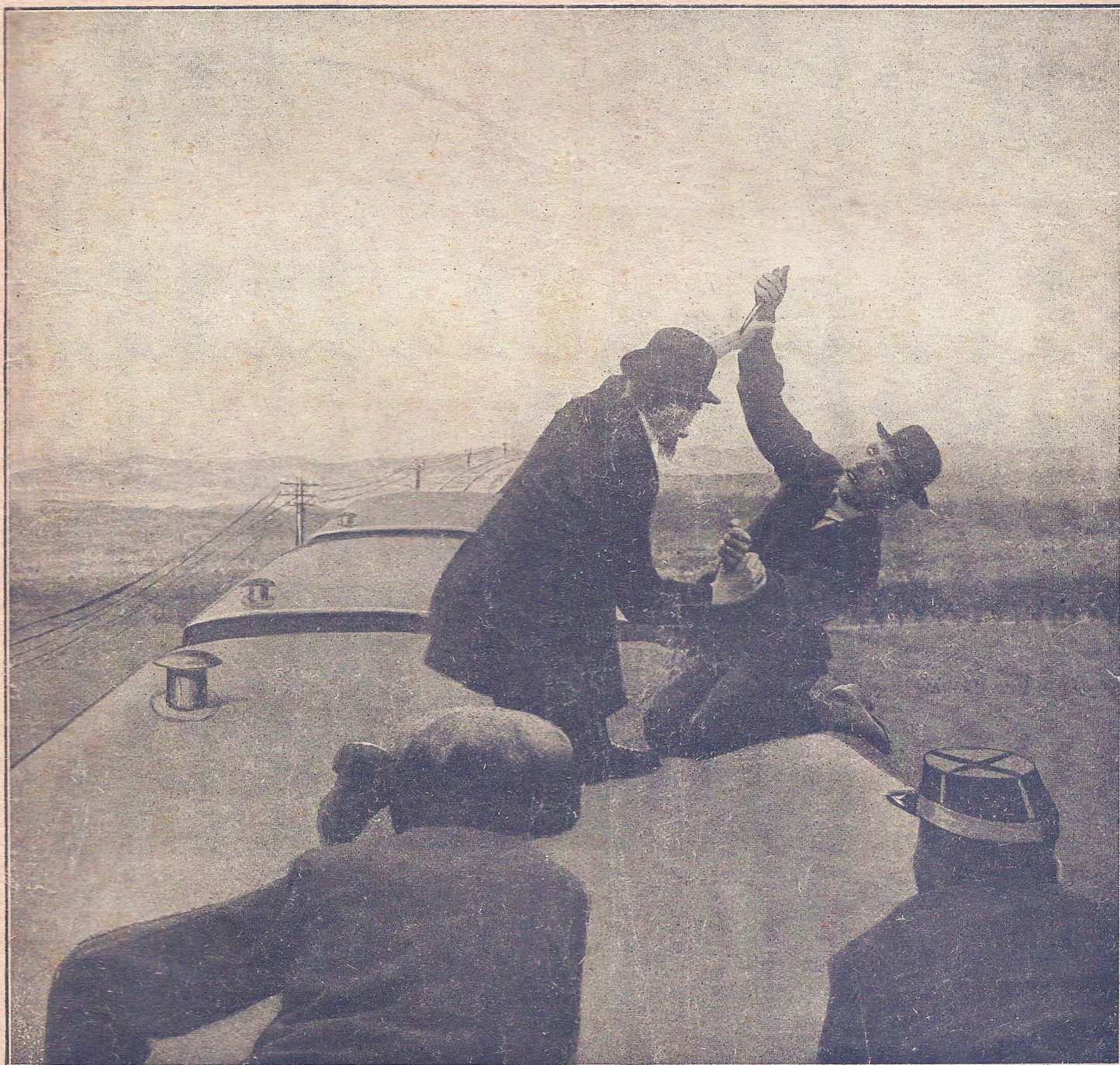

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 254

Een huwelijk met hindernissen

20 Cent

De bandiet trachtte Raffles het mes in den borst te stooten.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

EEN HUWELIJK MET HINDERNISSEN.

HOOFDSTUK I.

Professor Nicholson houdt krijgsraad.

Omstreeks één uur in den nacht zat, in de kamer van een oud huis in de Cromwellstreet, een man voor zijn werktafel, verdiept in de lezing van een boek, dat in perkament gebonden en blijkbaar zeer oud was.

De kamer was groot en somber, hetgeen voornamelijk te danken was aan het donkere behangsel, de donkergroene gordijnen voor de ramen en de deuren, die het vertrek van eene andere kamer scheidde, en doordat er slechts een enkele lamp brandde, die op het groote schrijfbureau stond.

Tegen een der wanden stond een zeer groote boekenkast, die bijna den geheelen muur besloeg en waarvan de bovenzijde niet ver van de zoldering verwijderd was, zoodat men een trapleer op kleine wielen moest gebruiken om bij de bovenste planken te kunnen reiken.

In den ouderwetschen haard brandden een paar houtblokken, die een rossig licht verspreidden over het tijgervel dat voor den haard was neergelegd.

De lezende man zat onbeweeglijk.

Zijn hoofd steunde in zijn beide magere handen, met buitengewoon lange dunne vingers.

Men zag van zijn gelaat weinig meer dan een hoog voorhoofd, met rimpels doorploegd, het zwarte hoofdhaar, dat in een punt vrij ver op het voorhoofd neerdaalde, en de dikke, borstelige wenkbrauwen.

Soms hief de man het hoofd een oogenblik op, en dan scheen het licht van de lamp in twee groenige, diep liggende oogen, die bijna geheel en al wegscholen onder de luifels der beide wenkbrauwen.

De man, die hier zoo laat en eenzaam las, was gekleed in een donkerblauwe kamerjapon.

Toch was hij niet geheel alleen — een kleine bastaardaap, een zoogenaamde maki, een buitengewoon fraai dier, met prachtige groote oogen en een staart als van een eekhoorntje, zat op een hoek van het schrijfbureau, bezig met het kraken van hazelnoten, die hij een voor een uit een mandje nam, dat voor het diertje was neergezet.

Nu en dan vestigde de maki zijn schranderen blik op het gelaat van den lezer, alsof hij een toespraak verwachtte, maar dan begon hij aanstonds weer onverstoorbaar zijn noten te kraken.

De man voor de schrijftafel, die in den ouden foliant studeerde, was professor Nicholson, de opvolger van professor Shydrift, die bij zijn leven de koning der misdadigers werd geheeten en die den dood had gevonden als gevolg van een strijd met Lord Lister, den Grooten Onbekende.

Het was eenige maanden geleden sedert professor Nicholson de misdadige nalatenschap van zijn voorganger had aanvaard en het onbetwiste bevel voerde over het Genootschap van den Gouden Sleutel, in welken bond bijna alle groote internationale dievenbenden georganiseerd waren.

Nicholson wilde juist een bladzijde van den grooten foliant omslaan, toen er zachtjes op de deur werd geklopt.

— Zijt gij het, Kate? vroeg hij, terwijl hij het boek dichtklapte.

— Ja, meester! klonk een schorre stem achter de gesloten deur.

— Gij kunt binnentreden!

De deur werd geopend en een afzichtelijk oud wijf, zoals kleine kinderen het zich in hun benauwdste droom niet zouden kunnen voorstellen, trad het vertrek binnen.

Het was de slavin van professor Shydrift, die, evenals een oud meubelstuk, aan den opvolger was overgedaan.

De Koning der Misdadigers had wel geweten wat hij deed, want Kate was trouwer dan een hond en zou voor haar meester duizend dooden zijn gestorven als het noodig ware.

Zij had al haar slaafsche aanhankelijkheid op Nicholson overgebracht, en diende hem nu in hetzelfde huis waar professor Shydrift vroeger moorddadige plannen uitdacht.

Zij was gekleed in een zwarte japon, die haar veel te wijd was en haar hoekige gestalte nog meer deed uitkomen.

Haar dun grijs haar hing in slierten langs haar tanig, door duizenden rimpeltjes doorploegd gelaat, waarin twee boosaardige zwarte oogen schitterden, scherp en doordringend als die van een ouden aap.

— Zijn zij er reeds? vroeg Nicholson.

— Zij zijn zooeven gekomen, meester!

— Laat hen dan aanstonds hier! Gij hebt toch de noodige voorzichtigheidsmaatregelen genomen?

— Wees gerust, meester — men zal Kate niet gemakkelijk om den tuin kunnen leiden! Ik ken de leiders overigens goed, daar ik ze vroeger herhaaldelijk hier heb gezien!

— Zijn zij door de geheime tuindeur binnengegleden?

— Ja meester!

— Ga dan, en zeg dat ik hun wacht.

Het oude wijf verliet het vertrek en Nicholson bleef weder alleen.

De maki had zijn maaltijd nu beëindigd en was met een luchtigen sprong op den schouder van zijn meester gewipt.

Eenige oogenblikken later werd op eigenaardige wijze op de deur geklopt.

Professor Nicholson stond op, nam een electriche lamp ter hand, sloop op zijn teenen naar de deur, opende onverhoeds een zeer klein luikje, dat bijna on-

zichtbaar in het midden van het bovenste paneel was aangebracht en liet het schelle licht van de lantaarn op het gelaat schijnen van de mannen die op de gang stonden.

Aanstonds sloot hij het luikje weder, opende de deur en zeide:

— Treedt binnen! Gij zult het mij wel niet euvel duiden als ik eenige voorzorgsmaatregelen neem. Ik heb er mijn reden toe!

— Gij hebt gelijk, meester — wij zouden in uw plaats hetzelfde doen, zeide een van de vier mannen, die nu het vertrek waren binnengegreden en waarvan de laatste de deur zorgvuldig achter zich gesloten had.

De vier personen, die zooeven het studeervertrek van professor Nicholson waren binnengegreden, waren de vier leiders van de voornaamste misdadigersbenden te Londen.

Zij alleen hadden het recht den Meester van aangezicht tot aangezicht te zien, zonder dat zijn gelaat door het roodzijden-masker bedekt was.

Zij zaten uitstekend in de kleeren en wie hen zoo gezien had, zou bezwaarlijk hebben kunnen gelooven, dat zij de aanvoerders waren van de Bende der Raven, de Bende van den Koperen Driehoek, die van den Gouden Poignard en die der Wolven, dat wil zeggen van de vier meest beruchte misdadigersbenden in geheel Engeland, waarvan de leden voor geen enkel misdrijf, hoe vreeselijk ook, terugschrokken.

De vier bendehoofden waren zwijgend blijven staan, met den hoed in de hand en wachtende tot de Meester hen zou aanspreken.

Nicholson wierp hen een voor een een doordringenden blik toe en wees hun toen met een gebaar eenige stoelen aan.

Toen allen gezeten waren, liet Nicholson zich achterover in den stoel vallen, plaatste de dunne vingertoppen tegen elkander en begon met gedempte stem:

— Ik heb u hier laten komen, omdat het noodzakelijk is, dat wij een kleinen kriegsraad houden. Het is voor u geen geheim, dat het avontuur van de Gouden Spin voor ons is afgevoerd op een wijze, die schande brengt over den naam van het genootschap van den Gouden Sleutel! Het bloed stijgt mij naar het hoofd bij de herdenking, maar wij moeten erkennen, dat John Raffles ons bij die gelegenheid de baas is geweest! Ja, zelfs heb ik er nauwelijks het leven afgebracht! Nog ben ik niet geheel en al van mijn wonden genezen!

Hij wachtte even en de vier zwijgende bezoekers zagen, hoe zijn groenachtige oogen een duivelschen glans

hadden onder de dichte, overhangende wenkbrauwen.

Hij streek het halfaapje even over den prachtigen staart en vervolgde toen:

— Wij staan nog niet lang met elkander in verbinding, maar gij zult toch wel reeds begrepen hebben, dat professor Nicholson een beleediging, die men hem aandoet, niet zoo licht vergeet — en nog veel minder het feit, dat men hem een dolk tusschen de ribben heeft gestoken en hem daarna in het water heeft geworpen, waaruit hij slechts met de grootste moeite door zijn trouwe metgezellen is gered!

— Wij kennen de omstandigheden van dit droevige voorval, Meester, zeide de aanvoerder van de Bende der Raven, Peter Blackfoot geheeten. En wij kunnen ons zeer goed begrijpen, dat ge u verlangt te wreken!

— Het is niet alleen wraak, die mij drijft, Blackfoot, maar het is ook zelfverdediging! John Raffles is onze bitterste vijand, en zoo lang hij leeft zal ik geen gerust oogenblik hebben! Hij heeft reeds tal van onze plannen gedwarsboomd, hij heeft dozijnen van onze beste mannen levenslang in de gevangenis geholpen, hij heeft er een aantal gedood en veel meer zijn er door zijn toedoen voor jaren gestraft! En dat niet alleen — hij heeft reeds gedurende den korten tijd mijner regeering een paar ondernemingen, welke ik met de grootste zorg op touw had gezet, doen mislukken, en zelfs in enkele gevallen zich de vruchten daarvan toegeëigend! Mijn eigenliefde wordt hierdoor ten eerste gekwetst, en ik heb slechts een zwakken troost en die is, dat zelfs professor Shydrift in dezen man zijns gelijke heeft moeten zien en eenige malen — het is vreeselijk dat ik het moet zeggen — het onderspit tegenover hem heeft gedolven.

Weer wachtte hij even om zijn goed onderhouden nagels aan een inspectie te onderwerpen.

Hij hield de oogen neergeslagen en de vier bende- hoofden zagen niets dan de dikke leden, vol kleine rimpeltjes en de lange wimpers, die een schaduw op de magere holle wangen wierpen.

De stem van professor Nicholson klonk dof, toen hij vervolgde:

— Ik heb mij zelf een vreeselijken eed gezworen, dat dit zoo niet langer kan voortduren. Die man moet onschadelijk gemaakt worden, het kost wat het kost! En ik reken op u om mij daarbij behulpzaam te zijn. Ik weet wel, dat het zeer moeilijk zal zijn, want wij zijn het spoor van John Raffles, die over ongehoorde hulpbronnen beschikt, weder geheel en al bijster geraakt. Maar toch koester ik de hoop, dat het ons zal gelukken dat spoor weder te hervinden — en laat hij zich dan voor ons in acht nemen!

Professor Nicholson stond zoo onverwacht op, dat de maki zijn evenwicht verloor en slechts door vlug op de tafel te springen een val kon voorkomen.

Met de handen op den rug liep de Meester eenige malen het vertrek op en neer, met gebogen hoofd en nu en dan een dof gebrom slakend.

Toen stond hij stil voor het vuur, schopte tegen de houtblokken, zoodat de vonken in het rond vlogen en raadpleegde zijn horloge.

— Over een kwartier verwacht ik Ilse Duncan. Zij moet ons eenige inlichtingen geven, welke ik noodig heb om ons plan te kunnen uitwerken! En nu wensch ik van u te vernemen, wat gij mij aan te raden hebt!

HOOFDSTUK II.

Ilse Duncan geeft inlichtingen.

De vijf mannen hadden een kwartier met elkander beraadslaagd, toen er opnieuw op de deur werd geklopt.

Na weder dezelfde voorzorgsmaatregelen te hebben genomen, opende Nicholson weder de deur en liet een jonge vrouw binnen met prachtig zwart haar, dat zich nauwelijks liet bedwingen door den hoed en een paar fraaie haarnaalden, en met groote blauwe oogen.

Het was Ilse Duncan, het eenige vrouwelijke bende-

lid, aan wie het ooit veroorloofd was den Meester met onbedekt gelaat te aanschouwen, een voorrecht, dat zij te danken had aan haar buitengewone sluwheid, haar boosaardig misdadig karakter en het feit, dat zij de minnares was van den aanvoerder eener dievenbende uit Manchester, die tijdelijk te Londen vertoefde.

Zij knikte de vier bende- hoofden vluchtig toe en stak daarna Nicholson onbeschroomd de hand toe, terwijl zij tevens een diepe nijging maakte.

De Meester wees haar een stoel aan en begon toen:

— Ilse Duncan, ik heb u hier laten komen, omdat gij ons wellicht van nut kunt zijn bij het bedenken van plannen om John Raffles onschadelijk te maken.

— Ik hoop, dat ik u van dienst kan zijn, Meester! zeide zij.

— Wij hadden u niet lang geleden de taak opgedragen, de rol te vervullen van een jong meisje, Lizzy Barrister geheeten, die dertien jaren geleden door zigeuners ontvoerd was en door een ouden man tot zich was genomen. Wij ontdekten, dat haar ware ouders Sanderson heetten en buitengewoon rijk waren! Als alles goed was gegaan, dan zouden wij nu vele duizenden ponden rijker zijn! Maar slechts weinige dagen voor dat gij uw plan voor onze onderneming in het huis van den rijken James Sanderson hadt kunnen ten uitvoer brengen, heeft die duivelsche Lord William Aberdeen zich met de zaak bemoeid. Die oude edelman — de pest moge hem halen! — schijnt zich wel eens meer op te werpen als beschermer der verdrukten en heeft ons geheele plan in duigen doen vallen door Lizzy Barrister, die gij zoo uitstekend vervangen hadt, uit haar geyangenschap te bevrijden en in de armen van haar ouders te voeren, zoodat u niets anders overbleef dan af te druipen, beroofd van alle sieraden, welke gij uw gewaande ouders reeds hadt weten af te bedelen! Oh, ik maak u daar geen verwijt van — gij hebt uw rol voortreffelijk vervuld! De omstandigheden in den vorm van Lord Aberdeen waren ditmaal sterker dan wij.

De jonge misdadigster knikte zonder een woord te spreken.

Zij had de kleine witte tanden in de volle lippen gedrukt bij de herinnering aan den smaad, welken zij had moeten verduren.

— Ik ben er echter zeker van, zoo vervolgde professor Nicholson, dat Lord William Aberdeen dit niet alles zelf heeft gedaan! Ik geloof veeleer, dat John Raffles op de hem eigen geheimzinnige wijze den edelman zijn diensten heeft aangeboden en de kastanjes voor hem uit het vuur heeft gehaald. Gij zult wel begrijpen, waarom ik u verzocht hier te komen.

Ilse Duncan schudde langzaam het hoofd.

Zij haalde even de mooie schouders op en antwoordde toen:

— Om u de waarheid te zeggen, neen, Meester, ik begrijp het niet. Het is mogelijk, dat John Raffles hier de hand in het spel heeft gehad, maar dan heb ik hem zeker niet gezien! De man, die met Lizzy Sanderson zoo plotseling in het salon van het heerenhuis verscheen,

was wel degelijk Lord William Aberdeen, al droeg hij oude en versleten kleederen. Want met dien titel werd hij door allen aangesproken!

Nicholson, die, terwijl de jonge vrouw sprak, weder de kamer op en neer was geloopt, stond plotseling stil.

Zijn groenachtige oogen fonkelden.

— Lord William Aberdeen zou deze zaak alleen hebben opgeknapt? vroeg hij brommend.

— Daar ben ik zeker van, Meester! Slechts met de hulp van zijn secretaris, zijn chauffeur en den verloofde van Lizzy, een zekeren Dick Sheppard.

— Dat is zeer merkwaardig! zeide Nicholson zachtjes voor zich heen. Het geleek geheel en al op de werkwijze van John Raffles! Maar voor den duivel, wij zullen toch niet kunnen aannemen, dat Lord William Aberdeen en de Groote Onbekende.....

Hij voleindigde den zin niet, maar hervatte zijn wandeling, als een wild dier, dat in een kooi is opgesloten.

Toen bleef hij vlak voor Ilse Duncan stilstaan en vervolgde:

— Ik dwaal af. Over wat mij bezighoudt zullen wij later nog wel eens spreken. De hoofdzaak is, dat gij van Raffles zelf niets ontdekt hebt!

— Geen spoor, Meester!

— Maar kunt gij mij dan niets aan de hand doen, waardoor ik weder van aangezicht tot aangezicht tegenover dien vervloekten Raffles zal komen te staan?

— Wilt gij mij even laten nadenken, Meester?

— Dat sta ik u toe!

— Mag ik rooken? Dan kan ik beter denken!

— Ginds in dat doosje zult gij goede sigaretten vinden!

Ilse Duncan stond op, opende een klein, fraai, uit koper gedreven doosje, nam er een sigaret uit en stak ze aan.

Daarop liet zij zich in een gemakkelijken stoel vallen, sloeg de beenen over elkaar, zoodat haar zwart zijden ondergoed zichtbaar werd, en verzonk in diep nadenken.

Verscheidene minuten lang werd er in het groote, sombere vertrek niets anders vernomen, dan het een-tonig getik van de groote pendule en het krakend geluid der hazelnoten, die door de scherpe tanden van den maki verbrijzeld werden, want het halfaapje had zijn vorige bezigheid weder hervat.

Nog voor Ilse Duncan haar sigaret voor de helft had opgerookt, sprong zij overeind.

Haar oogen schitterden en er vertoonde zich een blos

door het schmink heen, dat haar wangen bedekte.

— Ik geloof, dat ik het gevonden heb, Meester! riep zij uit.

— Laat dan eens hooren!

— Ik heb u zooeven gezegd, dat Lizzy Sanderson, die zoo eensklaps schatrijk is geworden, en Dick Sheppard, die toch maar eenvoudig electricien was, op dezelfde fabriek als waar zij arbeidster was, vóór het lot haar in de armen van haar schatrijke ouders had gevoerd, zich met elkander verloofd hebben.

— Dat is zoo, dat herinner ik mij! En hadden haar ouders daar niets tegen?

— Volstrekt niet! De oude Sanderson is van zeer vooruitstrevende denkbeelden. Hij zeide: Als mijn dochter, ofschoon zij nu zeer rijk is geworden, dien jongen man toch nog wil hebben, dan pleit dat voor hem! En ik acht het in hem zeer hoog, dat hij aanvankelijk zijn woord aan het jonge meisje heeft willen teruggeven, omdat hij vreesde niet langer een waardige partij voor haar te zijn! Dat zeide de oude Sanderson, Meester, en daarmee was de zaak beklonken!

— Welnu — en wat zou dat?

— Wel, daarbij bleef het niet! Die jongelieden kennen elkander reeds zeer lang en ik heb vernomen, dat zij over veertien dagen in het huwelijk zullen treden! De kaarten zullen morgen verzonden worden!

De vijf mannen hadden aandachtig toegeluisterd, maar Nicholson scheen de eenige te zijn, die aanstonds had begrepen, welk sluw plan de jonge misdadigster had bedacht.

— Ga voort! zeide hij, terwijl zijne groene oogen een donkerder tint verkregen. Ik geloof, dat ik weet wat u door het hoofd speelt, Ilse Duncan!

— De jongelieden gaan dus trouwen! Welnu, gij zendt hen iederen dag een waarschuwing, waarin gij den aanstaanden bruidegom of de bruid, of beiden, in overweging geeft op een bepaalden dag een zeer groot bedrag te deponeeren! Als John Raffles inderdaad in deze zaak de hand heeft gehad, zooals gij denkt, hetzij rechtstreeks of wel langs een omweg, dan zal hem dit ongetwijfeld ter oore komen! Hij zal zich, gehoor gevend aan zijn „edele inborst”, natuurlijk met de zaak willen bemoeien, en als wij ooren en oogen goed openzetten, dan kan het niet missen of wij zullen vroeg of laat tegenover hem staan!

— Een uitstekende vondst, meisje! riep professor Nicholson uit. Ik wist wel, dat het daarop zou uitdraaien. Het mes snijdt zoo aan twee kanten! Als John Raffles ditmaal niet goed oplet, zullen wij dat geld

wel weten los te krijgen! Wij zullen aldus onze schade, welke wij door Lord Aberdeen geleden hebben, kunnen inhalen, wij zullen ons kunnen wreken over onze nederlaag, en wat voor mij verder het beste is, — wij zullen op die manier John Raffles wel in handen krijgen! Want gij hebt gelijk, als hij inderdaad iets uitstaande had met de bevrijding van Lizzy Sanderson, dan zal hij zeker niet nalaten een oogje in het zeil te houden en spoedig op de hoogte zijn van het zenden van onze dreigbrieven — als de jonge lieden dat ten minste niet voor zich houden!

— Als zij dat doen is er nog niets verloren, Meester, want dan zetten wij het eenvoudig in de dagbladen!

— Alweder uitstekend gevonden! Je bent een sie-raad van het genootschap, en ik betuig je hiermede mijn volle tevredenheid. Steek nog een sigaret op, je hebt het volkomen verdiend!

De jeugdige misdadigster nam een sigaret uit het doosje, vulde er toen haar koker mede op een nonchalante wijze, die niet zonder schrik door de vier bendevoerden werd opgemerkt, en vroeg toen:

— Gij zult dus volgens mijn voorstel handelen?

— Zonder den minsten twijfel! antwoordde Nicholson.

Daarop wendde hij zich tot Peter Blackfoot en vervolgde:

— De bijzonderheden laat ik natuurlijk aan ulieden over. Zorgt dat er spoedig een aanvang wordt gemaakt met het zenden van de dreigbrieven, maar richt het zoo in, dat gij u niet in de vingers snijdt! Noem bijvoorbeeld geen vaste plaats of uur waar het geld moet worden gedeponneerd, want dan bestaat er veel kans, dat de politie ons een hinderlaag legt, zooals reeds eens is geschied! Zegt, dat zij het geld vóór een bepaalden datum en wel vóór hun trouwdag met een vertrouwen bode in een onbewoond huis moeten laten brengen, waar het onmogelijk is, dat de politie u overvalt — kortom, bega geen domheden!

— Dat kunt gij aan ons overlaten, Meester! Ik verzeker u, dat alles goed zal gaan!

— Welnu, dan hebben wij voorloopig niets meer te doen, hernam Nicholson. Ga dus nu heen! Ik moet mij ter ruste begeven, want morgenochtend moet ik zeer vroeg op om te Leeds des middags een lezing te gaan houden over een natuurkundig onderwerp — dat u weinig belang zal inboezemen — het schaamtegevoel bij de Papoeas!

— Inderdaad, Meester, zeide Blackfoot glimlachend,

ik moet erkennen, dat dit onderwerp mij niet veel zegt; misschien gevoelt Ilse Duncan er wel wat voor?

— Moet dat soms een grap verbeelden, Peter Blackfoot? vroeg de misdadigster, terwijl zij dreigend een paar stappen naar den chef van de Bende der Raven deed.

— Wel neen, mijn duifje, waar denkt gij aan? kwam Blackfoot haastig. Ik zou niet gaarne met u gekscheren over zulke teedere onderwerpen!

— Genoeg! beval professor Nicholson kortaf. Als gij woordensteekspelen wilt houden, kunt gij daar een andere plek voor uitkiezen dan het studeervertrek van uw meester! En als gij met elkaar wilt twisten, en u

elkander een mes tusschen de ribben wilt steken, dan vind ik dat zeer uitstekend — mits gij het maar ergens anders doet. Verlaat mij nu en houdt mij op de hoogte op de bekende wijze!

De vier bendehoofden stonden op.

Met een zwijgende buiging namen zij afscheid van den Meester.

Ilse Duncan vertrok het laatst.

— Zijt gij tevreden over mij, Meester? vroeg zij met een coquet lachje.

— Dat ben ik, Ilse! zeide Nicholson met een grijns-lach. Gij zijt een duivelin — en dat is het beste compliment, datt ik u kan maken!

HOOFDSTUK III.

De dreigbrief.

De heer Phileas Baxter was voor zijn groote schrijftafel in zijn werkkamer van Scotland Yard gezeten.

Zijn opgezet, bleek gelaat, omringd door een blonden baard, glom van inspanning en opwinding.

Hij had een geweldig groote sigaar tusschen de dikke lippen, waarop hij zonder ophouden zoo zwaar zoog, dat er telkens twee diepe kuilen in zijn wangen vielen, en toen was deze bewerking volkomen nutteloos, want de sigaar was nog in het geheel niet aangestoken geweest.

In een hoek van het vertrek, schuin tegenover den hoofdinspecteur van politie, zat zijn secretaris, Marholm, een magere oude man met een vossengezicht, waarin twee schrandere, lichtbruine oogen flikkerden.

Marholm was op dit oogenblik, zooals gewoonlijk, bezig met het overschrijven van een aantal vonnissen en arresten, en scheen zich al zeer weinig aan te trekken van de blijkbare opwinding waarin zijn strenge chef verkeerde.

De heer Baxter had juist de ochtendbladen ontvangen, na zij brieven te hebben geopend, en de lezing daarvan scheen zijn humeur onaangenaam te prikkelen.

Hij wierp ten minste de bladen brommend een voor een neer, stond op, stak de handen in de zakken en wandelde naar het raam, van waar hij een groot gedeelte van Oxfordstreet kon overzien.

Een kloppen op de deur deed hem omzien.

— Wat is er? vroeg hij barsch.

— Daar wordt geklopt, mijnheer Baxter! zeide Marholm.

— Dat hoor ik ook wel, domkop! bromde de hoofdinspecteur voor zich heen. Ik vraag alleen wat het beteekent!

— Dat er iemand verlangt binnen te worden gelaten, mijnheer Baxter!

De hoofdinspecteur wierp zijn ondergeschikte een woedenden blik toe, maar hij had den tijd niet nog een opmerking te maken, want de deur ging open en een agent van politie, die blijkbaar zijn geduld had verloren, of meende dat de chef niet in het vertrek was, trad binnen.

Hij droeg een stapel paperassen onder den arm, salueerde, en legde de documenten op den vloielegger neder, die een deel van de tafel bedekte.

— De rapporten van vanmorgen, Sir! zeide hij.

— Het is goed! bromde Baxter.

De agent draaide zich op zijn hielen om en verlief het vertrek weder.

Baxter kwam voor de tafel staan, rolde zijn sigaar van den eenen mondhoek naar den anderen en keek op het stapeltje rapporten neder, alsof hij met zich zelf te rade ging, of hij ze zou inzien al dan niet.

Eindelijk scheen hij een besluit te nemen.

Hij plofte met een diepen zucht in zijn gemakkelijken leunstoel neder, een voortreffelijk meubel om er in te slapen, zooals Marholm reeds meermalen had kunnen

waarnemen, en sloeg aarzelend de bladen van het rapport om.

Maar hij was nauwelijks begonnen met te lezen of hij slaakte een soort kreunenden jammerkreet en liet zich achterover in zijn stoel vallen.

De sigaar gleed tusschen zijn lippen uit en viel geruischloos op het dikke tapijt, dat den vloer bedekte.

— Is er iets niet in orde, mijnheer Baxter? vroeg Marholm, terwijl hij over zijn hoornen bril heen naar zijn chef staarde.

— Alweer! alweer! kreunde Baxter, terwijl hij een zakdoek uit zijn zak haalde en zich het voorhoofd afwischte.

— Wat is er alweer, mijnheer Baxter? vroeg Marholm nieuwsgierig.

— Alweer die brief van die ellendelingen, Marholm, kreunde de hoofdinspecteur zachtjes. Zij zullen mij er nog mede vermoorden.

— Wilt gij zeggen, dat er al weder een dreigbrief ten huize van den heer Sanderson is bezorgd? vroeg Marholm verschrikt.

— Zoo is het! Luister, dan zal ik je den brief voorlezen, die volgens het politierapport gisteravond met de laatste post daar werd bezorgd!

Baxter nam het vel papier op en las met zwakke stem, alsof hij een doodsbericht van een geliefden bloedverwant voorlas:

„Nog twaalf dagen! Breng het geld op de plek, welke wij u aanwezen. Gij hebt gisteren en eergisteren niet gehoorzaamd. Wij verhoogden dus het bedrag van 10 duizend tot 12 duizend pond! Gedenk den dag van uw huwelijk!”

DE RAVEN.

Marholm had zwijgend toegeluisterd.

Hij nam zijn bril af en begon de glazen ijverig schoon te poetsen.

Eindelijk zeide hij, terwijl Baxter in sombere gedachten verzonken onbeweeglijk voor zich uit staarde, met de beide handen op het blad van de schrijftafel leunend:

— Het is een zeer ernstige zaak, mijnheer Baxter — ernstiger dan wij nu nog kunnen voorzien! Die bandieten meenen het!

— Natuurlijk meenen ze het! barstte Baxter uit. Dacht je soms, dat het een carnavalsgrap was? Er is geen sprake van of die brieven zijn authentiek, en niet het werk van een ellendigen grappenmaker. Ik zal —

Baxter voleindigde den zin niet, en zoo bleef Marholm verstoken van het genoegen te hooren wat zijn onmiddellijke chef voornemens was.

Want de deur ging open en James Sullivan, een der beste detectives van Scotland Yard, trad het vertrek binnen.

Het gelaat van den krachtig gebouwden, nog jeugdigen politiebeampte stond ernstig.

Hij groette Baxter, knikte Marholm vriendelijk toe en zeide toen:

— Gij hebt het politierapport gelezen, mijnheer?

— Dat wil zeggen, mijn waarde Sullivan, ik ben niet verder gekomen dan de zaak Sanderson!

— Gij weet dus, dat er gisteravond met de laatste post opnieuw een dreigbrief bezorgd is?

— Ik nam er zooeven kennis van.

— Welnu, ik kom juist van het huis van den heer Sanderson. Men verkeert daar in groote ongerustheid. De heer des huizes wilde reeds besluiten, het geld maar liever te betalen, maar zijn pas teruggevonden dochter, miss Lizzy, en haar aanstaande echtgenoot Dick Shepard verzetten er zich krachtig tegen. Zij verklaren, dat het hun zaak is, en dat zij er niet aan denken, ook maar een penny aan de bandieten te gunnen.

— En — wat was uw oordeel, Sullivan?

— Ik heb de jongelieden volkomen in het gelijk gesteld, mijnheer! antwoordde Sullivan kalm. Het is al te dwaas, een som van niet minder dan 12.000 pond sterling aan die schelmen te betalen, en zich door hen te laten bang maken!

— Maar zij zullen het niet bij dreigen laten! riep Baxter uit.

— Dan zullen wij onze maatregelen weten te nemen! Het besluit van miss Lizzy staat onherroepelijk vast! Zij is een zeer standvastig meisje met een zelfstandig karakter en een vasten wil, en wat zij niet wil, dat doet zij ook niet.

— Maar — als wij een eens hinderlaag legden, als wij eens dertig, veertig, mijnentwege honderd agenten op de bandieten afzonden! riep Baxter driftig uit.

Sullivan haalde de schouders op.

— Dat zou al bitter weinig helpen, mijnheer! zeide hij. Wij hebben niet met beginnelingen of amateurs, maar met zeer sluwe bandieten te doen, die hunne maatregelen goed hebben genomen. Als Sanderson het losgeld inderdaad wilde betalen, dan zouden de schavuiten het ook in handen krijgen, zonder wat wij er iets aan konden doen, dat verzeke ik u!

Baxter plofte in zijn stoel neder.

Weder moest de zakdoek dienst doen en het voorhoofd van den hoofdspecteur droog wisselen.

— Wij kunnen dus niets doen?

— Niets anders en niets meer dan goed opletten en waakzaam zijn, mijnheer! antwoordde de jonge detective.

— Weet gij, dat de bladen zich over ons vroolijk maken, of anders onbeschaamde kritiek op ons uitoefenen?

Sullivan beet zich op de lippen.

— Dat weet ik, mijnheer, zeide hij. En ik weet tevens dat zij ongelijk hebben. De beste stuurlii staan steeds aan wal, en ik troost mij met de gedachte, dat wij onzen plicht zoo goed wij kunnen vervullen.

— Alles goed en wel, maar ik had liever, dat wij de schrijvers van die brandbrieven achter slot en grendel hadden! Geheel Londen spreekt er over! Ik kan niet op de Windsor Club komen of men doet mij allerlei spottende vragen!

— Wie het laatst lacht, lacht het best, mijnheer Baxter!

— Dat is mogelijk, maar wij zijn de laatsten niet! Gij hebt zeker reeds overal nasporingen gedaan?

— Dat spreekt van zelf! Tot dusverre echter zonder resultaat. Het ware heel wat beter voor ons geweest, als de zaak geheim ware gehouden en de oude mevrouw Sanderson niet aanstonds over die brieven was gaan praten! Ik moest het nota bene het eerst vernemen uit de bladen en vervolgens uit den mond van Lord William Aberdeen, den vice-voorzitter van de Windsor Club, die zulk een groote rol heeft vervuld bij de bevrijding van miss Lizzy.

— Ge hebt gelijk, Sullivan — als men de zaak niet aanstonds aan de groot klok had gehangen, dan zou dat het onderzoek van de politie aanzienlijk vergemakkelijkt hebben.

— Wij kunnen nu niet anders doen, mijnheer Baxter, dan onze waakzaamheid verdubbelen, en ooren en oogen wijd open te zetten. Ik heb alle postkantoren instructies gegeven, de brieven aan schriftkundigen ter onderzoek in handen gegeven, het papier laten onderzoeken en zelfs den inkt — kortom, ik heb alles gedaan wat slechts mogelijk is om de schrijvers dezer brandbrieven in Londen te krijgen. Méér kunnen wij voorlooppig niet doen — misschien brengt de trouwdag ons de oplossing.

Terwijl dit gesprek plaats vond, zaten John Raffles en Charly Brand in de kleine eetzaal van de fraaie

villa in het begin van de deftige Regentstreet, welke de Groote Onbekende reeds jaren bewoonde, wel is waar niet onder dezen naam, maar als Lord William Aberdeen, dien wij reeds herhaaldelijk hebben hooren noemen.

De beide onafscheidelijke vrienden hadden zooeven hun ontbijt beëindigd en eenige ochtendbladen doorgelezen.

Raffles legde de „Daily Mail” naast zich neder, speelde wat met zijn servetring, keek door het raam naar de takken der boomen in het prachtige uitgestrekte park achter de villa, die reeds begonnen uit te botten, en zeide daarop:

— De heeren briefschrijvers geven het blijkbaar nog niet op!

— Dat schijnt zoo! kwam Charly, die eenige berichten in de „Times” met blauw potlood aanstreepte, om ze later uit te knippen en in zijn register op te bergen.

— En Lizzy blijft hardnekkig weigeren, de som te betalen!

— Daaraan doet ze heel verstandig.

— Ongetwijfeld. Ik zelf zou niet anders handelen. Maar zij toonde zelfs geen angst of schrik — of zij weet die voortreffelijk te verbergen. Dat waardeer ik in haar.

— Zij waardeert waarschijnlijk ook veel in jou, Edward! zeide Charly glimlachend. Jij hebt haar aan haar ouders hergeven — haar rijk gemaakt. Je edele daad —

— Al goed zoo, Charly! viel Raffles hem met een afwerend gebaar in de rede. Het is niet de moeite waard om er over te spreken.

— De moeite niet waard? Je hebt je leven op het spel gezet!

— Jij toch ook? En Henderson? En die brave knaap, Dick Sheppard?

— Van hem is het nogal duidelijk! riep Charly uit. Hij was haar verloofde en had haar lief. Wij waren slechts vreemden! Toch had je geen oogenblik gearzeld, je aan groote gevaren bloot te stellen om die feeks te ontmaskeren, die zich in Lizzy's plaats bij de Sandersons had ingedrongen, en het jonge meisje uit de klauwen van de bandieten te bevrijden.

— Dat moest ik doen omdat zij half door mijn toedoen in dien toestand was geraakt. En nu genoeg hierover. Zeg mij eens of je niets invalt bij het overwegen van die briefzendingen!

— Iets invalt? Wat bedoel je?

— Ik bedoel of je niet gelooft, dat er nog iets meer achter zit dan een simpele afpersing op groote schaal?

— Wat zou er nog meer achter zitten? vroeg Charly tamelijk onnoozel. De schurken willen geld hebben!

— Niets meer?

— Nu, wellicht willen zij zich tevens wreken over hun nederlaag bij die bedriegerij van een paar weken geleden!

— Anders niets?

— Wat zou er nog meer zijn?

— Wel, ik geloof dat er nog een derde motief is — en dat motief heet John Raffles!

Charly staarde Raffles met groote oogen aan.

— Ik begrijp niet — stamelde hij toen. Het ligt misschien aan mij, maar ik kan werkelijk niet inzien — — —

— Laat ik je dan een weinig op weg helpen! hernam Raffles glimlachend.

Hij stak een sigaret aan, blies een rookwolk naar de beschilderde zoldering en begon:

— Die brieven zijn ondertekend met den naam van de „Raven”, zooals je wel zult weten een der belangrijkste misdadigersbenden van deze stad, en van geheel Engeland, misschien wel de belangrijkste, en waarmede wij reeds herhaaldelijk kennis hebben gemaakt!

— Dat herinner ik mij zeer goed!

— Welnu, de „Raven” stonden steeds onder het onmiddellijk bevel van professor Shydrift, den koning der misdadigers, en dus nu onder dat van zijn opvolger, professor Nicholson. Hij moet begrepen of vermoed hebben dat bij de bevrijding van Lizzy Sanderson anderen dan alleen Lord Aberdeen de hand in 't spel hebben. Begin je mij te begrijpen?

— Nog niet geheel en al, maar toch begint het te schemeren!

— Het is duidelijk genoeg! Nicholson kent Raffles nu wel voldoende om te weten, dat deze niet werkeloos zal toezien als zijn beschermelingen gevaar loopen! Hij tart hem dus als het ware. Hij lokt hem uit zijn tent, in de overtuiging dat zijn doodsvijand ook deze gelegenheid niet zal willen laten voorbijgaan, hem den voet dwars te zetten. En daarbij geeft hij al weder blijk van zijn voortreffelijk inzicht — want Raffles zal juist zoo handelen als professor Nicholson het verwacht had!

— Nu doorzie ik de zaak! riep Charly uit. Die schelm is bijzonder geslepen!

— Dat erken ik volmondig!

— Maar de politie heeft immers de zaak reeds in handen!

— Ongetwijfeld! Maar tot dusverre kan ik niet zien dat zij vorderingen maakt. Ik sprak gisteravond onzen vriend Baxter in de groote conversatiezaal van de Windsor Club, en ik verzeker je dat de man radeloos was. Het onderzoek had niets opgeleverd en ik vrees ook, dat het niets zal opleveren!

— Maar Edward — waarom zeggen wij de politie eigenlijk niet eenvoudig, dat professor Nicholson en niemand anders die brieven verzendt, of althans tot de verzending bevel heeft gegeven? riep Charly eensklaps uit.

Raffles liet een spottend lachje hooren.

— Een uitstekend plan! zeide hij. Ik denk dat de politie ons dadelijk zal gelooven, en den beroemden professor zal arresteeren! Kom Charly, je moest je verstand gebruiken! Wie zou ons gelooven, als wij dat zeiden? Waar zijn onze bewijzen? Hoe kunnen wij afdoende bewijzen bijbrengen zonder ons eigen incognito onherroepelijk prijs te geven, en, wat erger is, ons in groot gevaar te begeven?

— Dat is zoo — maar — een anoniem schrijven aan Baxter?

— Dat zou nog veel minder uitwerking hebben! Het briefje zou eenvoudig in de prullenmand worden geworpen en misschien zou er wel onderzoek naar den schrijver gedaan worden, om hem voor een rechter te dagen wegens laster! Vergeet toch niet, dat Nicholson een man is van groote geslepenheid, wiens gelaat slechts bij zeer enkelen zijner onderdanen bekend is — misschien vijf of zes, die zijn leven zoo heeft ingericht, dat geen sterveling op het denkbeeld zou komen, dat hij de aanvoerder, de opperste leider van een uit duizend leden bestaand misdadigersgenootschap zou kunnen zijn!

Charly keek niet neergeslagen oogen naar het tapijt.

Hij begreep dat Raffles de zaken zeer juist inzag.

Maar eensklaps hief hij het hoofd weder op.

Zijn blauwe oogen schitterden.

— Als wij eens naar zijn huis gingen en hem eenvoudig een kogel door het hoofd schoten? riep hij uit. Ik zou het met niet meer wroeging doen dan wanneer ik een adder vertrapt!

— Beste Charly — dat riekt naar de middeleeuwsche veemgerichten! Misschien zou ik het recht aan mijn zijde hebben, want de schurk heeft mij reeds eenige malen naar het leven gestaan en zou er waarschijnlijk zelf volstrekt geen been in zien, mij door sluipmoordenaars te laten afmaken, als hij wist wie ik was. Maar ik hoop hem in een eerlijken strijd te vel-

len! Bovendien stel je je die onderneming wat al te gemakkelijk voor! Men komt niet in Nicholson's woning of men moet zeer deugdelijke introducties hebben! Zijn huis is als een vesting, dat hebben wij immers zelve reeds ondervonden, toen het nog door professor Shydrift, zijn voorganger, bewoond werd. En een vesting met tallooze gevaarlijke geheimen, die ieder voor zich den dood kunnen brengen, met drie of vier uitgangen — kortom, een echt huis voor een man zonder geweten, zooals hij!

— Dus?

— Dus wij wachten rustig de gelegenheid af, die ons weder tegenover elkander zal plaatsen!

— En deze zaak — de zaak van de brandbrieven?

— Ik zeg je, dat Nicholson's berekeningen zeer juist waren! Natuurlijk houd ik een oog in het zeil, en als het noodig is, zal ik niet nalaten in te grijpen!

— Zouden de schurken hun bedreiging ten uitvoer brengen, als het geld vóór den trouwdag niet wordt betaald?

— Daaraan behoef je geen seconde te twijfelen! Natuurlijk doen zij dat, al ware het slechts om hun prestige te handhaven! Als men ziet, dat het bij looze bedreigingen bleef, dan zou niemand meer gehoorzamen aan hun bevel om geld af te staan.

— Zouden zij deze manier om aan geld te komen vaak toepassen?

— Veel meer dan je denkt! Zij hebben overal hunne connecties. Zij weten wie rijk — en laf is. Zij verzenden hun dreigbrief — en in honderden gevallen durven degenen die zulk een brief ontvangen, niet weige-

ren en nog veel minder de politie op de hoogte te stellen.

— Dan is onze manier eleganter, Edward!

— Dat is zij, Charly! En zij brengt gevaar mee! Zij ontdoet den rijkard, den adellijken leeglooper, den woekeraar, die met het bedrag zijner rente over één enkele week honderden gezinnen van de vreeselijkste ellende zou kunnen redden van hetgeen hij teveel heeft, en schenkt het op de een of andere wijze den arme, die zonder kleederen, zonder voedsel, vaak zonder dak, zonder een enkel sprankje geluk is, die zijn kinderen ziet wegwijnen van honger, die moet leven als een dier, en sterven als een dier, omdat de vervloekte inrichting dezer maatschappij het nu eenmaal zoo wil — totdat er eens een tijd komt, een tijd die niet meer zoo ver verwijderd is, dat dit alles opgeruimd zal zijn, dat iedereen vrij kan ademen, iedereen behoorlijk gekleed en gevoed zal zijn, en welonderwezen, zoodat hij kan genieten van alles wat de wereld aan schoons biedt.....

Raffles' stem was dof geworden onder het uiten van deze woorden, en zijn gelaat was verbleekt, terwijl zijn grijze oogen fel schitterden onder het hooge, schoon gewelfde voorhoofd.

Toen zuchtte hij diep, stond op en verliet met gebogen hoofd het vertrek, zonder om te zien, en als was hij alles om zich heen vergeten.

Charly bleef alleen achter.

Hij wist dat Raffles thans weder een vreeselijken strijd in zijn binnenste ging uitvechten.

En in zijn oogen blonken tranen.....

HOOFDSTUK IV.

De trouwdag.

Er waren elf dagen verlopen.

De lente was als plotseling komen opdagen, en had, na weken van storm en regenvlagen, de parken en plantsoenen, de tuinen en bloemperken met een waas van frisch groen overtoegen.

Iederen avond was, met de regelmaat van een klok, per laatste post een brief in de bus van het prachtige heerenhuis in Pall Mall gegleden, die steeds dezelfde korte, maar veelzeggende bedreiging bevatte, en onveranderlijk onderteekend was met den naam van de „Raven”.

En nog altijd had de politie, hoeveel moeite zij zich ook getroostte, geen enkel spoor van den afzender weten te ontdekken, al waren de beste schrift- en papierkundigen bijna dag en nacht bezig geweest met hun onderzoekingen.

Men bleef volkomen in het duister tasten, en het scheen wel, of het nimmer aan het licht zou komen, wie de afzenders dezer brieven waren.

En nu was de dag aangebroken, waarnaar Lizzy Sanderson en Dick Sheppard met zoo groot en innig verlangen hadden uitgezien.

Zij waren zoo gelukkig als twee jonge menschen slechts konden zijn, die al hunne verwachtingen verwezenlijkt zien, en wie de toekomst tegenlacht.

Toch was de jonge, schoone bruid verre van gerust, al deed zij ook alle moeite, om haar gemoedsbeweging te verbergen voor hare pas herkrege ouders en voor den man, dien zij zoo innig liefhad.

Het was elf uur in den morgen.

In den grooten salon van het heerenhuis bewogen zich de gasten, die aanstonds mede ter kerke zouden trekken, waar de inzegening zou plaats vinden.

Er waren daar rijke fabrikanten, Beursvrienden van Sanderson, leden van de Windsor Club, waartoe Sanderson onlangs op voordracht van Lord Aberdeen was toegetreden, eenige leden van het Lagerhuis, en een paar diplomaten.

Het echtpaar Sanderson zag er innig gelukkig uit, maar toch was het nu en dan, alsof er een wolk over hun gelaat vloog.

Dan dachten zij niet alleen aan de dreigbrieven, maar ook aan de omstandigheid, dat hun eenig kind, dat zij zoo juist hadden weergevonden, hen thans weder ging verlaten.

En toch wisten zij dat zij hun dochter een gelukkige toekomst tegemoet zagen gaan, aan de zijde van een man die haar waardig was en die zeker alles in het werk zou stellen om haar gelukkig te maken.

Onder de gasten bevonden zich ook Lord William Aberdeen en zijn-secretaris Charly Brand.

Natuurlijk waren zij het eerst van allen uitgenoodigd, want Lizzy, zooals men haar was blijven noemen, had haar redding in de eerste plaats aan den bekenden Londenschen menschevriend te danken.

Raffles en Charly hielden zich echter eenigszins afgezonderd en lieten hun oogen door den salon dwalen.

Hun scherpe blik had aanstonds ontdekt, dat zich onder de talloze gasten een aantal geheime agenten van politie en rechercheurs bevonden.

Zij waren trouwens ook voor leeken gemakkelijk te herkennen aan hun slecht zittende rokken en hun grove laarzen, benevens aan de onhandige wijze waarop zij zich in dit deftige gezelschap bewogen.

Hun taak was duidelijk — zij moesten een oog in het zeil houden voor het geval de bandieten, die de dreigbrieven geschreven hadden inderdaad hun wraakplannen zouden willen ten uitvoer leggen, nu aan het verzoek om hun geld te geven, niet was voldaan, en zelfs de politie op de hoogte was gebracht van hun toelag.

Ook de andere gasten lieten de beide vrienden zorgvuldig de revue passeeren, maar zij ontwaarden niemand van wie zij konden vreezen, dat zij niet waren voor wie zij zich uitgaven.

Zij kenden deze personen bijna allen, hetzij persoonlijk, hetzij van uiterlijk.

Trouwens, men was met de uiterste voorzichtigheid te werk gegaan en de gasten zelven, die voor het meerendeel op de hoogte waren van het gevaar dat de jonge lieden bedreigde, hadden als het ware onderling controle op elkander uitgeoefend.

Het was wel zeker, dat zich hier in deze zaal niemand bevond, die iets kwaads in het schild voerde.

Ook het hulpdienstpersoneel, dat bij het diner zou serveeren, was met de grootste zorg uitgezocht, en alle maatregelen waren, met de hulp van Lord Aberdeen, genomen, opdat er geen vreemde eend in de bijt zou verzeild raken.

In dat opzicht kon men volkomen gerust zijn.

En toch was het, ondanks alle lachjes en vroolijke gesprekken, alsof er een zekere gedrukte stemming hing, alsof er gevaar boven de hoofden der jongelieden zweefde, die zich aanstonds naar de kerk zouden begeven.

Het was bijna half twaalf, toen een rijk gegalonneerde bediende met een steek op en een staf in de hand kwam aankondigen, dat de auto's voor stonden.

Men zou namelijk niet van rijtuigen gebruik maken, maar van het meer moderne voertuig.

De gasten verlieten de zaal en begaven zich door de groote vestibule naar de wachtende auto's.

Er waren er niet minder dan twintig noodig om alle gasten te kunnen bevatten, nog buiten de twee huurauto's, waarin de detectives zouden plaats nemen.

De tocht naar het stadhuis nam een aanvang.

Het was slechts een korte weg, en de auto's reden langzaam, om niet van elkander af te raken.

Op den hoek van een der breedste straten welke de stoet doorreed, was een huis in aanbouw.

Het was door een steiger omgeven, waarop slechts enkele arbeiders aan het werk waren.

Op de planken stonden hier en daar bakken met kalk en stapels steen.

Het was hier vrij druk, en de auto's moesten hun vaart nog vertragen.

Op het oogenblik, dat de eerste auto, waarin het bruidspaar zat, kwam aanrijden, slaakten eenige voorbijgangers een luiden gil.

Ter hoogte van de tweede verdieping van het huis, stond, dicht bij den rand van het plankier, een zeer zware steen op zijn kant, die bestemd was als fundament van een balcon.

De steen was minstens twee meter lang en een meter breed. Door een of andere oorzaak begon dit gevaarte plotseling te wankelen en viel toen op de straat neder, met een doffen slag, slechts eenige centimeters voor de automobielen waarin het bruidspaar gezeten was, en waarvan de chauffeur, die door het schreeuwen opmerkzaam was geworden, uit alle macht had geremd.

De steen, die zeker eenige centenaars woog, sloeg

een groot gat in het asphalt en viel in drie stukken uiteen, waarvan elk nog zwaar genoeg geweest ware om een os op slag te dooden.

Indien de steen op de auto ware gevallen, zou hij die met allen die er in waren verpletterd hebben.

Lizzy was zeer bleek geworden en had zich vastgeklemd aan den arm van Dick Sheppard, die eveneens verbleekt was, maar zijn jonge bruid aanstonds gerust trachtte te stellen.

— Het is een ongeval, lieveling! Stel je gerust — er is gelukkig niets gebeurd — de auto is zelfs niet geraakt!

De chauffeur was echter geheel en al van streek en zat over al zijn leden te beven.

Alle auto's moesten stilstaan.

Men had niet overal begrepen waaraan dit opont-houd te wijten was, en sommigen vroegen zich verbaasd af, waarom men niet doorreed.

Maar Raffles en Charly hadden aanstonds gezien wat er gebeurd was.

Zij verlieten hun auto, die door Henderson bestuurd werd, en waar bovendien nog drie gasten zaten, en snelden naar de plaats van het ongeluk.

Zij baanden zich een weg door de menigte nieuwsgierigen, die de auto en den gebroken steen omringden en richtten zich tot een agent die druk bezig was met het maken van aantekeningen.

— Ik zou u raden, vriend, om dat boekje voorloopig bij u te steken en liever aanstonds dat huis te doorzoeken, zeide Raffles.

— Meent gij, mijnheer, vroeg de agent onnoozel.

— Doe aanstonds wat Lord Aberdeen zegt, liet een stem zich hooren. Het was Sullivan, die zich met den geheel verbijsterden Baxter eveneens en niet zonder moeite een weg door de nieuwsgierigen had gebaand. Ik ben Sullivan detective van Scotland Yard. Wacht — ik ga met u mede!

De twee politiebeambten drongen het huis binnen, gingen de deur van de schutting in, die voor de deur van het huis was opgericht en beklommen ijlings de ladder die naar de steigerplanken ter hoogte van de tweede verdieping voerde.

Raffles, Charly en Dick volgden hen op den voet.

Hier en daar stonden eenige werklieden verschrinkt bij elkaar.

Het was duidelijk dat zij evenzeer onder den indruk waren van het ongeluk als de menschen daarbeneden.

De opzichter kwam toelooopen en werd aanstonds ondervraagd.

Ook de ploegbaas werd geroepen.

Noch de een noch de ander kon echter een verklaring van het gebeurde geven.

De steen was dienzelfden morgen met zware kettingen opgeheschen en plat neergelegd op het plankier.

Niemand hunner kon zeggen, wie hem overeind had gezet.

Zij zelven hadden daartoe zeker geen bevel gegeven.

— Kent gij de arbeiders die hier op het oogenblik aan het werk zijn, vroeg Raffles, die met gefronste wenkbrauwen had geluisterd naar de vragen van Sullivan en de antwoorden van den opzichter en ploegbaas.

— Zeker, mijnheer — zij zijn allen reeds jaren in onzen dienst!

— Kunt ge ons de mannen aanwijzen die zich op het oogenblik van het ongeval op het plankier van de tweede verdieping bevonden?

— Er kunnen er maar twee geweest zijn, mijnheer, antwoordde de ploegbaas, want er viel op dat oogenblik niets te doen op die plek. Wij moesten wachten op den loodgieter, die de balconplaat zou verankeren en de leuning zou bevestigen.

Nu traden er twee mannen naar voren, waarvan er een zeide:

— Hudson en ik waren daar, mijnheer! Mijn naam is Bully! Wij zijn al twintig jaren bij denzelfden aannemer in dienst en ik zou niet gaarne zien, dat iemand iets tot ons nadeel zeide. Maar wij kunnen u misschien wel zeggen hoe die steen overeind kwam.

Allen keken den spreker vol spanning aan.

— Deel het ons dan onmiddellijk mede, zeide Sullivan.

— Omstreeks een kwartier geleden kwam hier een man, die zeide dat hij de loodgieter was, en vast zou beginnen met het overeind zetten van de plaat, om er zijn ankers in te bevestigen. Ik begreep eigenlijk niet, waarom de plaat overeind moest staan, maar dacht er niet verder over na, en hielp hem met mijn maat bij het op zijn kant zetten van den steen. Ik dacht dat er volstrekt geen gevaar bij kon zijn, want hij leunde tegen een zwaren paal van den steiger. Toen het klaar was gingen wij weer aan het werk.

— Wij moesten het zelven maar eens gaan zien, mijnheer Sullivan, stelde Raffles voor. Ik twijfel er niet aan, of deze man heeft de waarheid gesproken.

Allen begaven zich naar de plek waar het balcon aangebracht had moeten worden.

De balcondeuren waren nog niet in hun hengsels ge-

hangen, en de vloeren van de kamer daarachter waren nog slechts voor een deel gereed.

Raffles onderzocht aanstonds den steiger en wees toen naar een stuk van den paal, dat nog slechts met eenige touwen aan de rest van de stellage hing.

— Deze paal was doorgezaagd, zeide hij kortaf.

Hij wees naar het uiteinde van een der palen, die voor zevenachtste was doorgezaagd.

Daarop bukte hij zich en nam een lange vierkante lat op, zooals ze gebruikt worden om plafonds te betygelen.

Daarop hernam hij:

— Met deze lat, die bijna twee meter lang is, is de steen, die slechts op een smallen kant stond, ontvergeduwd. De man die den aanslag pleegde, heeft waarschijnlijk op den vloer voor den balconrand op zijn buik gelegen, in afwachting van de komst van den bruidstoet, waarvan hij wist dat hij hier moest passeeren. Door de planken van de stellage heen, die vrij ver van elkander afliggen, kon hij gemakkelijk de straat overzien, en het gunstig oogenblik afwachten. Als hij zich niet een onderdeel van een seconde vergist had, zou de steen zonder eenigen twijfel juist op de auto terecht zijn gekomen...

Een drukkend stilzwijgen volgde op deze woorden.

Iedereen begreep als bij ingeving, dat de zaak zich inderdaad aldus moest hebben toegedragen.

Langzaam begon men de ladder weder af te dalen, maar niet dan nadat men de kamers op deze verdieping en daarboven doorzocht had, zonder echter iemand te vinden.

Het was duidelijk dat de moordenaar ontsnapt was, zoodra hij zag dat zijn aanslag mislukt was, langs een tweede ladder, die aan de achterzijde van het huis stond, dat begrensd werd door een smalle straat waarvoor hij zich zeer gemakkelijk had kunnen redden.

Er werd proces-verbaal van het geval opgemaakt en daarop zetten allen zich weder in de auto's.

Maar Raffles had er op aangedrongen dat Henderson de plaats zou innemen van den chauffeur, die de bruidsauto gereden had, en die geheel buiten staat was zijn werk te hervatten.

Men zond den man weg, en Charly nam plaats aan het stuurwiel van Raffles' groote auto.

Het vroolijk gelach was als bij tooverslag verstomd.

Men sprak in de auto's slechts op gedempten toon en ieder was ten zeerste onder den indruk van dezen laaghartigen moordaanslag.

Raffles hield de vuisten gebald en de tanden opeengeklemd.

Hij had er op gestaan dat zijn auto vlak achter die van het bruidspaar zou rijden.

De rit werd nu eenigszins vlugger voortgezet, en men bereikte zonder verdere ongevallen het stadhuis.

Een half uur daarna verliet het jonge paar dit gebouw weder, thans voor het leven verbonden.

De jonge vrouw zag bleek, anders verried niets haar aandoening.

Men nam weder in de auto's plaats en de tocht naar de kerk werd voortgezet.

De rit duurde slechts twintig minuten.

Weder hielden de auto's stil en het jonge paar steeg uit.

De kerk bevond zich in een tamelijk nauwe straat, die meestal zeer stil was.

Het jonge paar besteeg langzaam de trap die naar de breede kerkdeuren voerde waar de suïsse in vol ornaat, met zijn staf in de hand hen reeds opwachtte.

Plotseling stond het jonge paar stil, en tegelijkertijd ging er een angstkreet onder de gasten op.

In de stille straat had de scherpe knal van een gewerschot weerklonken.

Vlak naast de zware deurpost vielen eenige schilfers kalk van den witten muur.

Een kogel sloeg met een doffen klank tegen de steenen te pletter.

Het projectiel was op nauwelijks eenige centimeters voorbij het hoofd van den bruidegom gegaan.

Raffles hief bliksemsnel het hoofd op, teneinde te ontwaren vanwaar dit moorddadige schot gelost was.

Er viel echter aan de overzijde van de straat niets bijzonders te zien.

Er stonden verscheidene ramen open, en voor bijna al die ramen stonden de bewoners nieuwsgierig te kijken naar den langen stoet van automobielen die zooeven was aangekomen.

Het was volkomen duidelijk, dat men volstrekt geen moeite behoefde te doen den laaghartigen schurk, die dezen tweeden aanslag gepleegd had, in dit groote blok huizen te vinden.

De maatregelen waren waarschijnlijk goed genomen, en hij zou reeds lang het hazenpad hebben gekozen voor men voldoende politieagenten bij elkander had om het blok te kunnen afzetten.

Zoo spoedig mogelijk drongen allen de kerk binnen.

Het was alsof een paniek zich van de gasten had meester gemaakt.

Maar Raffles en Charly begaven zich niet in het kerkgebouw.

Ook Sullivan was achtergebleven.

De drie mannen beraadslaagden zachtjes met elkander.

Zij wisten dat al hun moeite tevergeefs zou zijn, maar toch waren zij voornemens alles in het werk te stellen om den pleger van den aanslag in handen te krijgen.

Afgaande op de richting van het projectiel belden zij achtereenvolgens ieder voor zich, aan eenige huizen aan, en stelden een grondig onderzoek in.

Maar na een half uur moesten zij het zich zelf wel bekennen, dat al hun pogingen vruchteloos waren.

Waarschijnlijk had de moordenaar zich op een zolderkamer verscholen, en had hij reeds lang de vlucht kunnen nemen.

Gezamenlijk en met gebogen hoofd traden Raffles en Charly, op den voet gevolgd door Sullivan, die zoo vaak hun vijand was geweest, en met wien zij zich thans verbonden voelden, het groote kerkgebouw binnen.

Zij kwamen daar juist toen de plechtigheid beëindigd was.

Het trouwpaar bevond zich in de trouwkamer, waar het de gelukwensen van de gasten in ontvangst nam.

De waarheid gebiedt te zeggen dat de stemming zeer gedrukt was en dat allen er naar verlangden weder goed en wel in het groote heerenhuis in Pall Mall te zijn.

En toch bleek de reeks aanslagen hiermede nog niet uitgeput te zijn!

Toen allen het kerkgebouw verlaten hadden en het huwelikspaar weder was ingestapt, viel het oog van Raffles als door een toeval op het achterstuk van de groote auto van James Sanderson, die het pas gehuwde paar weder huiswaarts zou voeren.

Henderson wilde juist den gangwissel overhalen, toen Raffles zijn eigen plaats achter het stuurwiel verliet en haastig op hem toesnelde.

— Houdt op, Henderson! riep hij met bleek gelaat, Stop zeg ik je!

Daarop wendde hij zich tot Dick en Lizzy en beval met gesmoorde stem:

— Stap onmiddellijk uit! Haast u wat om Godswil! Meer dood dan levend stapte de jonge vrouw uit de auto, ondersteund door haar echtgenoot.

— Wat is er toch gaande, Mylord, vroeg Dick angstig. Waarom hat gij ons uitstappen?

— Dat zal ik u aanstonds toonen!

Hij liep om de auto heen, bukte zich, keek tusschen de achterwielen, en zeide toen:

— Ik dacht het wel. Ik wist wel dat ik goed gezien had!

— Wat is er dan? riep James Sanderson verschrikt uit, die met eenige andere gasten naderbij was getreden.

— Er is een helsche machine onder de auto gebracht! Zij wordt waarschijnlijk door een uurwerk geregeld, dat weer met de wielen in verbinding staat! Na een zeker aantal omwentelingen, zou de machine stellig ontploft zijn, en de auto zou uit elkaar geslagen zijn!

Nu waren de meeste gasten niet meer te weerhouden. Het ging hun krachten te boven.

Onder luid geschreeuw liepen zij naar hun auto's en spoedig was het meerendeel als een vlucht verschrikte patrijzen in alle windrichtingen uiteengestoven.

Slechts oude vrienden van den huize waren gebleven, maar ook dezen hielden zich op een veiligen afstand van de noodlottige auto.

Sullivan had zich eveneens gebukt en zich overtuigd, dat Raffles maar al te goed gezien had.

Een stuk ijzerdraad, hetwelk de helsche machine op haar plaats had moeten houden, was losgeraakt en sleepte over het asphalt.

Slechts aan deze omstandigheid was het te danken, dat Raffles, wiens wantrouwen nu eenmaal was gaande gemaakt, den helschen toelag ontdekt had.

— Wat zouden wij met het ding doen, Mylord? vroeg Sullivan op gedempten toon.

— Losmaken en in de Theems werpen die hier vlak bij is, gaf Raffles te kennen. Als gij haar echter wilt onderzoeken kunt gij haar geloof ik zonder vrees naar het laboratorium van Scotland Yard overbrengen, want het is duidelijk te zien, dat zij op de wielen werkt. Als gij wilt zal ik het wel doen.

— Ik dank u voor uw aanbod, Mylord, maar het is mijn plicht om het zelf te doen, zeide Sullivan op vasten toon.

Hij had zich reeds gebukt en begon de helsche machine los te maken.

— Ik zal u eens helpen, mijnheer, klonk de zware stem van Henderson.

Het volgende oogenblik waren de beide mannen druk bezig met hun gevaarlijk werk.

De anderen hielden zich op een veiligen afstand.

Dick had zijn jonge vrouw, die thans de bezwijming nabij scheen, aan zijn borst gedrukt en sprak haar beemoedigend toe, ofschoon hij zelf zijn bloed voelde koken van woede en trilde van wraakzucht.

— Maar ik kan mij niet begrijpen hoe dat moordwerktuig daar komt, riep James Sanderson op wanhopigen toon. Mijn chauffeur is reeds twaalf jaren in mijn dienst, en ik heb nooit het minste op den man aan te merken gehad.

— Het kan wel gedaan zijn zonder dat hij er iets van wist, mijnheer Sanderson, merkte Raffles op, die op hem toe was getreden. Waarschijnlijk is men gister nacht de garage binnengedrongen, wel wetende dat de automobiel niet meer gebruikt zou worden alvorens zij den tocht naar het stadhuis zou ondernemen en een bekwaam mecanicien heeft de helsche machine bevestigd. Wellicht zou zij ontploft zijn nog voor er een kwartier verlopen was.

— Maar zijn die ellendelingen dan beesten, riep mevrouw Sanderson uit, terwijl haar lippen trilden en zij groote moeite had niet in tranen uit te barsten.

— Dat zijn zij inderdaad, mevrouw, antwoordde Raffles kortaf. Ik kan het u nu wel zeggen, dat ik steeds gevreesd heb, dat het hiertoe zou komen.

— Maar zullen wij dan nu tenminste veilig zijn? riep Dick Sheppard uit op woesten toon.

— Als wij maar weder eenmaal thuis zijn, zeide James Sanderson. Zoodra gij daar eenmaal zijt, en op weg zijt naar het station is gelukkig alle gevaar geweken.

Raffles moest zich omdraaien ten einde den trek van twijfel te verbergen die bij het hooren van deze woorden op zijn gelaat verschenen was.

HOOFDSTUK V.

Op weg naar Parijs.

Het middagmaal was geëindigd.

De weinige gasten die waren overgebleven zaten aan het dessert en praatten op gedempten toon nog wat na over de afschuwelijke reeks van aanslagen die op het jonge paar gepleegd was, hetwelk op zulk een droevige wijze zijn eersten huwelijksdag had doorgebracht.

De jonge vrouw had zooeven het vertrek verlaten ten einde haar bruidsgewaad te verwisselen met een reiskostuum.

Over anderhalf uur zouden zij naar Douvres vertrekken ten einde hun huwelijksreis aan te vangen, die over Parijs naar het klassieke land der jonggehuwden, Italië, zou gaan.

Raffles en Charly hadden reeds gedurende eenige oogenblikken in een hoek van de rookkamer, waar zij zich hadden teruggetrokken, fluisterend met elkander gesproken.

— Ik laat hen in geen geval alleen, zeide Raffles.

— Maar je kunt toch onmogelijk als Lord Aberdeen met hen medereizen! wierp Charly tegen.

— Dat spreekt van zelf! Ik zou niet gaarne als vijfde wiel aan de wagen fungeeren!

— Maar wat dan?

— Er zijn nog andere middelen! Wij nemen nu afscheid als Lord Aberdeen en zijn secretaris Charly Brand, en wij zorgen als John Raffles en zijn trouwe makker, dat wij tijdig aan het station aanwezig zijn om met de jongelieden in denzelfden trein te kunnen reizen!

— Wij zullen dus als schutsengel optreden? vroeg Charly glimlachend.

— Juist!

— Maar dat werkje kon ons wel eens tot in het hartje van Italië brengen!

— Welnu als dat noodig mocht blijken, wat belet ons dan daarheen te gaan? Houdt je soms niet van Italië?

— Ik ben er verzot op! Italië is een zeer schoon land, vol kunstschaten, vol natuurschoon en vol herinneringen aan een roemrijk verleden! Men ziet er schoone vrouwen, en met eet er voortreffelijke macaroni. Kort-

om, er zijn reden te over om een uitstapje naar dat gebenedijde land te maken!

— Het verheugt mij dat je er zoo over denkt!

— Maar geloof je dan werkelijk, Edward, dat de schurken de achtervolging niet zullen opgeven?

— Daaronder durf ik alles verwedden! Je kent Nicholson nog niet, als je meent dat hij zich door dezen tegenslag uit het veld laat slaan! Integendeel zijn woede zal nog geprikkeld zijn door dat deze drievoudige aanslag mislukt is! Hij zal er alles op willen zetten aan zijn wraak te voldoen, en zijn geschokt prestige onder de bandieten, over wie hij pas zoo kort den scepter voert, te herstellen!

— Maar die kerel is een duivel in menschengedaante!

— Weet je wat ik geloof, Charly? Dat hij de duivel zelf is! Maar duivel of niet — wij zullen hem toonen, dat John Raffles nog tot de levenden behoort! Laat hij zich voor mij in acht nemen!

— Zou hij zelf medegaan?

— Dat betwijfel ik. Daartoe is hij nog te zwak, na het avontuur met de Gouden Spin! Het spijt mij genoeg, want ik zou niets liever gewild hebben, dan hem tegenover mij te krijgen! En laat ons nu maar spoedig afscheid nemen, want de tijd dringt!

Zij begaven zich weder naar de andere zaal, en namen daar afscheid.

Zij drukten Dick Sheppard krachtig de hand en Raffles nam hem ter zijde.

— Het spijt mij dat ik u niet kan vergezellen, begon hij glimlachend, maar er zijn vele redenen die dat verhinderen! Ik ben er echter van overtuigd, dat gij over uw jonge vrouw zult waken, en haar zult weten te beschermen!

— Wat wilt gij zeggen, Mylord? Geloofst gij dan dat de bandieten ons nog langer zullen vervolgen?

Raffles haalde de schouders op.

— Men kan nooit weten, zeide hij kort. Gij zult mij echter veroorloven dat ik u verzoek, oogen en ooren goed open te zetten! En nu vaarwel, en groet u jonge vrouw van ons!

Nog een krachtigen handdruk, en Raffles en Charly

hadden het heerenhuis verlaten, om zich opnieuw aan hun taak te gaan wijden, die zij zelf vrijwillig op zich hadden genomen.

Henderson kreeg bevel zoo snel mogelijk te rijden.

Zoodra zij in de villa waren aangekomen, gaf Raffles den trouwen chauffeur zijn instructies.

Spoedig begaven zij zich naar hun slaapkamer en lieten daar hun uiterlijk een volledige verandering ondergaan.

Tien minuten later zou niemand gedacht hebben, dat deze beide mannen dezelfde waren die nog geen half uur geleden als de eeregasten van James Sanderson in diens huis hadden vertoefd.

Zij voorzagen zich van alles wat zij dachten noodig te hebben bij hun onderneming en daarop reed Henderson hen vlug naar het Victoria station.

De duisternis begon te vallen toen zij daar aankwamen.

Het zou nog twintig minuten duren alvorens de trein naar Douvres vertrok welke correspondeerde op de boot naar Calais.

Een enkele blik op de passagiers in de wachtkamer der eerste klasse was voor Raffles en Charly voldoende om te zien, dat hun vermomming voortreffelijk was.

Want daar zaten Lizzy en Dick, die hen vlak in het gelaat hadden gezien en hen toch niet herkenden.

Zij namen de reizigers zoo nauwkeurig mogelijk op, maar het zou zeer moeilijk vallen onder deze honderden personen de schurken aan te wijzen, die het op het geld, en zelfs op het leven van het jonggetrouwde paar voorzien hadden. Verondersteld, dat Raffles inderdaad goed had gezien.

De beide vrienden liepen langzaam langs den trein, die voor het vertrek gereed stond, en zich langzamerhand begon te vullen.

Zoo kwamen zij ook langs den spijswagen, waar zij achter de verlichte vensters een aantal bedienden druk bezig zagen.

Raffles stond stil en scheen ergens over na te denken.

Toen zeide hij tot Charly:

— Wacht hier even op mij, ik ben aanstonds terug.

Hij ging de kleine trap op, die naar het bordes van den grooten wagon voerde, en Charly zag hem den spijswagen binnentreden en langzaam doorslenteren.

Hij nam de bedienden een voor een nauwkeurig op en sprak eindelijk een hunner aan.

Charly zag hoe hij hem terzijde nam, en toen met hem in een der zijgangen verdween.

Er verliep bijna een kwartier.

Toen drong er haastig iemand door de wachtende passagiers op het perron.

Hij had zijn kraag opgezet en zijn pet diep in de oogen gedrukt, zoodat Charly zijn gelaat niet kon zien, maar hij meende dat het de gestalte was van den bediende in zijn wit met vergulde knopen bezet pak, dien Raffles zooeven terzijde had genomen.

Hij had zich deze vraag nog niet beantwoord, toen hij zich licht tegen den arm voelde stooten.

Hij keek terzijde en zag tot zijn verbazing den bediende vlak naast zich staan, gehuld in zijn witte uniform.

Maar het volgende oogenblik klonk de stem van Raffles in zijn ooren, die recht voor zich uit bleef zien:

— Ik ben het. Ik heb mij voor een rechercheur van politie uitgegeven en den man met een goede fooi weggezonden! Hij zal in den bagagewagen meercizen! Jij neemt als passagier plaats in een wagon eerste klasse, zoo dicht mogelijk bij de coupé van onze jonge luidjes! In deze vermomming zal ik hen het best kunnen beschermen, en een oogje in het zeil houden zonder dat het opvalt.

— Begrepen! antwoordde Charly op zachten toon.

Hij greep de beide valiezen, ook dat van Raffles, en stapte in den trein.

Het was er tamelijk vol en hij had vrij wat moeite een goede plaats te vinden.

Hij was nauwelijks gezeten of hij zag Raffles met een blad in de hand door de gang loopen, alsof hij zijn geheele leven niets anders had gedaan had.

— Hij is en blijft toch een merkwaardig man, bromde Charly in zichzelf. Wij zijn nu reeds jaren bijna dagelijks in elkanders gezelschap en als ik zooeven zijn stem niet had gehoord, zou ik nooit gelooven, dat hij John Raffles is, en niet de waiter wiens plaats hij inneemt!

Nauwelijks had hij deze beschouwing gehouden of hij zag het jonge paar snel voorbijloopen.

Blijkbaar hadden zij hun plaatsen in den trein besproken.

Charly stak het hoofd om de deur om te zien waar zij bleven.

Zij namen plaats in een coupé die niet ver van de zijne verwijderd was.

Zij waren niet de eenigen, want achter hen volgden nog eenige heeren, die in dezelfde afdeeling plaats namen.

Charly keek uit naar Raffles en merkte tot zijn vreugde, dat deze op zijn post was.

Hij had het jonge jaar niet uit het oog verloren en zich overtuigd, dat hun coupé geheel gevuld was.

Vóór Dick en zijn jonge vrouw er binnen traden, zaten er reeds een oude corpulente heer met een dame van denzelfden omvang.

Men kon het er dus wel voor houden, dat het jonge paar in ieder geval tot Douvres veilig was, althans wanneer het zwaarlijvige echtpaar, dat er in het geheel niet uitzag als een stel bandieten, niet vóór die stad zou uitstappen.

In ieder geval wisten de beide vrienden thans, waar Dick Sheppard en zijn jonge gade hadden plaats genomen, en zij zouden hen wel in het oog weten te houden.

De trein zette zich in beweging.

Het was nu volkomen donker en de lampen waren overal aangestoken.

De trein was goed bezet, en Charly begon in te zien dat de bandieten, als zij inderdaad op den trein waren, zich wel eenige keerën zouden bedenken, alvorens zij uitvoering gaven aan hunne laaghartige plannen.

Eenige malen zag hij Raffles voorbijloopen, maar de Groote Onbekende speelde zijn rol voortreffelijk en nam in het geheel geen notitie van hem.

Het was duidelijk dat niemand van het personeel van den spijswagen hem herkend of het bedrog ontdekt had.

Om elf uur zou de nachtboot uit Douvres vertrekken, en juist op tijd reed de trein het station van de Engelsche havenstad binnen, zonder dat er zich iets bijzonders had voorgedaan.

De meeste reizigers in de coupé waar het jonge paar verliefd zat te fluisteren hadden den tijd doorgebracht met het lezen van hun kranten.

De twee corpulente oudjes waren blijven zitten, en hadden zich den tijd gekort met het oppeuzelen van tallooze broodjes, met allerlei lekkernijen belegd.

Zoodra de trein stilhield sprong Raffles er af, zonder zich in het minst te bekommeren om de rest van het personeel, maar nadat hij zijn ontvangsten had laten glijden in den zak van een zijner tijdelijke collega's, zonder dat deze er iets van gemerkt had.

Bij het tourniquet, hetwelk hij zonder moeite passeerde, daar de beambten hem aanstonds herkenden, wachtte hij op Charly, die zwoegde onder den last van de twee valiezen.

Hij gaf den jongen man een wenk en liep langzaam voort.

Zoodra zij op een donkere plek op het groote sta-

tionsplein waren aangekomen, zeide Raffles, zoodra Charly zich bij hem had gevoegd:

— Laat de koffers zoolang hier — mijn dubbelganger zal op je wachten in de vestibule van het station. Breng hem hier, opdat wij onze kleederen weder kunnen verwisselen.

Charly verwijderde zich en tien minuten later hadden Raffles en de bediende van kleederen weder verwisseld.

Raffles drukte den man nog een goudstuk in de hand en deze verwijderde zich overgelukkig, zonder al te diep na te denken over het vraagstuk of het voor een politiebeambte wel gebruikelijk was om zulke groote fooien weg te schenken.

Intusschen raadpleegde Raffles zijn horloge.

— Wij hebben nog tien minuten om ons aan boord te begeven, zeide hij. Laten wij voortmaken.

— Maar zouden de jongelui misschien hier niet overnachten?

— Neen, daar is geen sprake van. Tijdens het diner is er over niets anders gesproken dan over de reis van het jonge echtpaar. Het is volstrekt niet aangenaam om in een stad als Douvres te overnachten. Voor zover ik weet zullen zij te Calais overnachten, waar zij omstreeks twee uur in den nacht aankomen.

Onder het spreken waren de beide vrienden den weg naar de pier ingeslagen, die zich op slechts weinige minuten gaans van het eindstation bevindt, en waar de pakketboot onder stoom lag, gereed om te vertrekken.

Daar zij geen andere bagage hadden, dan hun twee zware valiezen, konden zij zich aanstonds aan boord begeven, daar zij reeds te Londen plaatsbewijzen hadden gekocht.

Zij hadden nauwelijks hun voeten op het dek gezet, of de loopplank werd ingehaald, en de boot vertrok.

Het was een heerlijke zoele avond, buitengewoon warm voor den tijd van het jaar.

De maan scheen aan een wolkeloozen hemel, en de electrische lampen aan de laadmasten verlichtten het promenadedek daghelder.

Het duurde dan ook niet lang of de beide vrienden, die zich, na hun bagage in hun hut te hebben gebracht, naar het dek hadden begeven, zagen Dick Sheppard en Lizzy teeder gearmd heen en weer loopen.

— Wij zullen hier op ons gemak op deze bank gaan zitten, die tegen de campagne aanstaat, en waarvan wij het geheele dek gemakkelijk kunnen overzien, stel-

de Raffles voor. Wij zullen een sigaret opsteken, en wij willen eens wat praten.

— Graag, want daartoe hebben wij nog weinig gelegenheid gehad, nadat je de rol van waiter op je genomen had, die je zoo voortreffelijk hebt vervuld.

De beide vrienden namen op de gemakkelijke bank plaats, en staken een sigaret aan.

Daarop begon Charly:

— Geloof je nog altijd, dat het jonge paartje gevaar loopt?

— Meer dan ooit!

— Waaruit leidt je dat af?

— Uit het feit, dat een van de passagiers in de coupé waarin zij hadden plaats genomen, met zijn pistool een gat geprikt had in zijn courant, en daar doorheen de jonge lui bespiedde!

— Kom, kom! Hij kan wel een Don Juan geweest zijn, die ongezien eens een blik wilde werpen op het mooie jonge vrouwtje.

— Dat is niet onmogelijk, maar ik blijf er bij, dat het gevaar nog volstrekt niet geweken is!

— Maar hier aan boord zullen zij toch wel zoo verstandig zijn om hen van het lijf te blijven?

— Dat weet ik zoo zeker niet! Je zult wel gezien hebben, dat het achterdek van de tweede klasse zeer

slecht verlicht is! En daar pasgehuwde jongelieden, naar algemeen gezegd wordt, een bijzonder groote voorliefde hebben voor duistere hoekjes, zal het zeker niet lang duren of wij zullen hen daarheen zien verdwijnen.

— Daar gaan zij al! fluisterde Charly, je hebt goed gezien!

Inderdaad, de jongehuwden, de armen teeder ineen gestrengeld, richtten hun schreden naar dat gedeelte van het dek, waar de verlichting slechts bestond uit een paar petroleumlampen.

Raffles was opgestaan en wenkte Charly hem te volgen.

Op hun beurt begaven zij zich naar het achterdek.

Dick Sheppard en zijn jonge vrouw hadden zich over de verschansing gebogen, en staarden in de golven.

Zij schenen alles om zich heen te vergeten.

Raffles en Charly bleven staan in de schaduw van de campagne, die hier over het dek was uitgebouwd.

Er bevonden zich slechts weinig passagiers op het dek, en deze verdwenen achtereenvolgens naar hun hutten, daar er een koel windje was komen opsteken, en de meeste reizigers de weinige uren, welke de overtocht zou duren aan den slaap wilden besteden.

HOOFDSTUK VI.

Het hotel „De Roode Leeuw”.

Er bleven slechts vier personen over, behalve Dick Sheppard en zijn jonge vrouw, die zachtjes pratend, met de handen op den rug over het dek heen en weer liepen.

Blijkbaar waren het zakenlieden, die minstens drie-maal in de week deze reis maakten.

Raffles en Charly waren nog een weinig naderbij gekomen.

Zij konden nu het geheele achterdek overzien, de lampen waren op een enkele na, die slechts een zeer zwak licht verspreidde, uitgedraaid.

Het was nu tamelijk duister, daar ook de maan zich achter een wolkenbank verscholen had.

Maar daarvan scheen het jonge echtpaar niets te merken, want zij wijdden nog al hun aandacht aan het spel der golven.

De vier heeren hadden blijkbaar genoeg van hun gesprek en leunden nu op hun beurt over de verschansing.

— Kom mee, Charly, fluisterde Raffles, dat bevalt mij niet!

De beide mannen kwamen langzaam naderbij slenteren, als twee passagiers die toch niet kunnen slapen, en die met hun tijd geen weg weten.

Zonder zich in het minst om de vier heeren te bekommeren, legde Raffles zijn ellebogen over den rand van de verschansing en wendde zich tot Dick Sheppard met de opmerking:

— Een prachtige nacht, mijnheer! Zoo treft men ze niet dikwijls in dezen tijd van het jaar!

Maar aanstonds voegde hij er op fluisterenden toon aan toe, terwijl hij zich zoo dicht mogelijk naar den jongen man voorover boog:

— Begeef u onmiddellijk naar de algemeene kajuit of naar uw hut — die vier lieden zijn niet te vertrouwen!

Dick Sheppard maakte onwillekeurig een beweging van schrik en verrassing. Toen keek hij den man aan, alsof hij in zijn ziel wilde lezen.

Maar Raffles had zich reeds weder afgewend, en keek met het onnoozelste gezicht van de wereld naar de donkere golven.

Toen wendde Dick langzaam het hoofd om naar de

vier mannen, die vlak bij hem stonden, blijkbaar in een zacht gesprek met elkaar verdiept.

Maar nogmaals hoorde hij de fluisterende stem dicht bij zijn oor:

— Ga aanstonds heen — die lieden hebben zeker iets kwaads in den zin! Zeg niets aan uw jonge vrouw, er wordt over u gewaakt!

Dick bedacht zich niet langer.

De waarschuwing was te ernstig om in den wind te worden geslagen.

Hij wist maar al te goed, aan welke vreeselijke gevaren hij en zijn jonge vrouw nog pas dienzelfden dag ontsnapt waren.

Hij zeide dus op vriendelijken toon tot Lizzy:

— Kom vrouwtje! Het begint koud te worden — je hebt je doek niet eens om — laten wij naar den salon gaan, daar is het warm en licht.

Zonder haar antwoord af te wachten, nam hij haar arm en bracht haar weg.

De vier heeren waren plotseling stil geworden.

Hun gesprek scheen te stoppen.

Toen Raffles en Charly langzaam voorbijwandelden, wierpen zij hem een boosaardigen, wantrouwend blik toe.

Raffles beantwoordde dien blik met een spottend glimlachje, dat boekdeelen sprak, en het volgend oogenblik waren zij op hun beurt uit het gezicht der vier passagiers op het achterdek verdwenen.

Het overige van de reis had zonder eenig ongeval plaats.

Het jonge paar was niet weder uit de kajuit te voorschijn gekomen, waar nog verscheidene andere passagiers zaten, voordat de lichten van Calais in het gezicht kwamen.

Een half uur later meerde de boot aan den grooten steiger.

Het was drie uur in den nacht.

Raffles en Charly treuzelden met opzet zoo lang mogelijk, ten einde na Dick Sheppard en zijn jonge vrouw van boord te kunnen gaan, en te weten te komen waar zij zouden logeeren.

Zij zagen, hoe de jonge echtgenoot op de helder,

door electrische lampen verlichte aanlegplaats met zijn jonge vrouw op een hotel-omnibus toestapte, even met den koetsier sprak, en daarop in het voertuig plaats nam.

De beide vrienden daalden op hun beurt de loopplank af en traden op den omnibus toe.

Het voertuig behoorde tot de „Roode Leeuw”, een der grootste hotels van de Fransche havenstad.

De omnibus was nauwelijks weggereden of Charly en Raffles zagen hoe de vier heeren van het achterdek in een auto sprongen, die blijkbaar op hen gewacht had en die den hotelomnibus begon te volgen.

Raffles keek de beide voertuigen een oogenblik na en wendde zich toen tot Charly met de opmerking:

— Beste jongen — de mijnheer die het gat in zijn krant boorde, was toch blijkbaar geen Don Juan! Het was namelijk een van de vier zelfde individuen, die wij zooeven wat al te dicht in de nabijheid van Dick Sheppard en zijn vrouw hebben waargenomen!

— Wat zullen wij nu doen?

— Gaan slapen!

— Waar dan?

— Vraag je dat nog? In de „Roode Leeuw” natuurlijk.

En zonder eenig antwoord af te wachten riep Raffles een huurauto aan, wenkte Charly, en daarop reed de wagen hen snel naar het hotel. Toen zij daar aankwamen, en de kellner hun valiezen in ontvangst had genomen in de groote vestibule, waar een kolossale nachtportier achter zijn lessenaar stond, was er noch van het echtpaar noch van de vier geheimzinnige mannen iets te ontdekken.

Raffles trad op den portier toe en vroeg:

— Het vreemdelingenboek als ik u verzoeken mag!

Zwijgend schoof de portier hem het lijvige register toe.

De inkt waarmede Dick Sheppard zijn naam en dien van zijn vrouw had neergeschreven, was ternauwernood droog.

Daaronder stonden de namen van vier andere reizigers, die voor het meerendeel echter onleesbaar waren.

— Het nummer van de kamer van mr. Sheppard?, vroeg Raffles kortaf.

— Mag ik vragen waarom gij dat wenscht te weten, vroeg de portier eenigszins verbaasd.

— Ik zou kunnen zeggen uit nieuwsgierigheid, goede vriend, antwoordde Raffles uit de hoogte, maar ik wil u liever mededeelen, dat ik rechercheur ben! Wel-

iswaar van de Engelsche politie, maar dat zal wel geen onderscheid maken!

En meteen liet Raffles den reusachtigen portier een penning van den Engelschen recherchedienst zien.

Waarschijnlijk had de goede man zulk een voorwerp nog nooit aanschouwd, maar het maakte toch zooveel indruk op hem, dat hij aanstonds een tweede register opsloeg en toen beleefd antwoordde:

— Mijnheer Sheppard uit Londen heeft kamer No. 76, Monsieur.

— En de heeren die daarna zijn gekomen?

— 72, 74, 78 en aan de overzijde van de gang 113.

— Ik dank u. Gij behoeft volstrekt niet te zeggen, dat ik dit gevraagd heb want daar sta ik niet op.

— Er is toch hoop ik geen gevaar te duchten, Monsieur? vroeg de portier met een angstige uitdrukking op zijn dik gezicht.

— Niet in het minst, mijn waarde vriend, antwoordde Raffles glimlachend. Wij zitten een paar internationale oplichters achterna en dat is alles.

Hebt gij nog een kamer in de buurt van degene die gij zooeven opsomdet, vrij?

De portier raadpleegde even zijn register en antwoordde toen:

— Ja, mijnheer, No. 80 kunt gij krijgen.

— Uitstekend.

— En mijnheer daarginds, ging de portier voort, terwijl hij op Charly wees die een weinig ter zijde was blijven staan.

— Mijnheer is eveneens rechercheur en deelt mijn kamer, antwoordde Raffles.

— Uitstekend, hier is uw sleutel. Wanneer wenscht gij morgen gewekt te worden?

— Hoe laat vertrekt mijnheer Sheppard naar Parijs?

— Hij wil zich om negen uur laten roepen, mijnheer. Hij zal dus wel met den trein van half elf wijten reizen.

— Dat is immers een sneltrein?

— Ja, mijnheer, een doorgaande trein, die slechts op een enkel tusschenstation stopt.

— Wek mij dan om negen uur.

— Het zal geschieden, monsieur.

Raffles nam den sleutel in ontvangst, teekende in het boek den eersten den besten naam die hem inviel, en nadat ook Charly zijn naam gezet had, volgden de beide vrienden den kellner, die slaperig bij de liftkooi stond te wachten.

Zij stapten in de lift die hen naar de derde verdieping bracht.

De kellner, belast met de twee zware valiezen, ging een breede gang in en stond stil voor de deur waarop het cijfer 80 prijkte.

Hij opende de deur met den hulsleutel en draaide den schakelaar van het electrische licht om, tilde de valiezen op den bagagebok en zeide:

— Negen uur, heeren?

— Negen uur.

— Zullen de heeren niet soupeeren?

— Neen vriend, want het is bijna tijd voor het dejeuner.

De kellner verwijderde zich.

Nauwelijks waren zijn voetstappen weggestorven, of Raffles scheurde een stukje papier uit zijn notitieboekje, krabbelde er vlug eenige woorden op, sloop naar buiten op de gang en schoof het stukje papier onder de reet van de deur van kamer 76.

Hij hoorde daarbinnen een zwakken kreet van verbazing en toen werd de deur voorzichtig op een kier geopend.

Daarachter verscheen het gelaat van Dick Sheppard.

Hij wilde wat vragen, maar aanstonds legde Raffles den vinger op de lippen en wees op het stukje papier, hetwelk Sheppard in de hand hield.

Deze scheen even in twijfel te staan.

Hij wierp een doordringenden blik op het gelaat van den man in de gang, knikte toen haastig een paar malen, sloot de deur zoo zacht mogelijk, zonder haar echter op slot te doen, en verscheen even later weer, met zijn jas over den arm, zijn reispel op, en twee valiezen in de hand.

Zijn jonge vrouw volgde hem op den voet, met een verschrikte uitdrukking op haar lief gelaat.

Op de teenen sluipend kwamen zij de kamer uit, en liepen over den dikken looper naar de kamer, die Raffles en Charly was aangewezen.

Dezen hadden hun zware valiezen weer ter hand genomen, en droegen ze naar het vertrek, hetwelk het jonge echtpaar zooeven verlaten had.

In het voorbijgaan knikte Raffles het jonge paar vriendelijk, maar met zwijgenden ernst toe, en daarop gingen de beide deuren bijna tegelijkertijd zachtjes dicht.

Dit alles was zoo snel en geruischloos in zijn werk gegaan, dat zeker niemand in het hotel er iets van had vernomen.

Charly, die aanvankelijk vol verbazing had toegelien, begreep nu volkomen het plan van zijn vriend.

Hij lachte zachtjes voor zich heen, toen hij zag hoe

Raffles den deursleutel omdraaide, het slot zorgvuldig dichtmaakte met behulp van zijn zakdoek en het raam openschoof, zoodat een eventueele poging om giftgas in de kamer te blazen, van te voren tot mislukking veroordeeld zou worden.

Knippen waren er niet op de deur, die slechts met den sleutel gesloten was, maar niettemin legden zich de beide vrienden ter ruste, zonder een oogenblik vrees te koesteren.

Midden in den nacht werd Raffles, die, als hij wilde, een zeer lichten slaap had, wakker door een licht geraas dat van de zijde van het raam kwam.

Zijn eerste beweging was naar de revolver te grijpen, die onder zijn hoofdkussen lag.

Daarop wendde hij het hoofd voorzichtig om en wierp een blik in de richting van het eenige venster.

Het raam was een paar handen breed opgeschoven, en daarvoor was het rolgordijn tot op een decimeter van de vensterbank neergelaten.

Nu herinnerde Raffles zich plotseling, dat deze kamer op een binnenplaats moest uitzien, en dat er op verscheidene plaatsen breede brandladders langs de muren waren aangebracht.

Het gordijn bewoog eenigszins en op het lichte hout van de vensterbank verscheen een donkere vlek.

Het was een hand, die heel zachtjes het raam begon op te schuiven.

Zonder zich te verroeren, den blik strak op het raam gevestigd, keek Raffles aandachtig toe.

Langzaam ging het raam omhoog.

Telkens hield het gerucht even op, daar de man daarbuiten zich blijkbaar wilde overtuigen of men daarbinnen iets gehoord had.

Nu liet Raffles zich als een slang uit zijn bed glijden, schoot zijn pantoffels aan, en sloop, zonder eenig gerucht te maken door de kamer naar het venster.

Daar stelde hij zich verdekt op, ter zijde van het raam, en half verborgen achter het zware fluweelen overgordijn, dat hij den vorigen nacht met opzet niet had dichtgetrokken.

Hij kon nu duidelijk de hand zien, die zich tastend heen en weer bewoog.

Eindelijk scheen zij het koord van het rolgordijn te hebben gevonden.

Zeer voorzichtig werd er aan het koord getrokken, en het gordijn ging bij kleine schokjes de hoogte in.

Nadat er weder tien minuten verlopen waren, kwam er een tweede hand zich bij de eerste voegen.

Toen verscheen er een hoofd — een romp, en er zou

waarschijnlijk nog wel meer gevolgd zijn, als er zich niet een plotseling beletsel had voorgedaan!

Raffles had namelijk zijn revolver opgeheven en gaf hem met de zware kolf zulk een geweldigen slag boven op het hoofd dat de indringer misschien terug gegleden zou zijn en zijn nek zou hebben gebroken, als Raffles hem niet in den kraag had gevat en hem, bewusteloos en wel, naar binnen had getrokken.

Hij schoof het raam zachtjes weder dicht, zorgde er thans voor er de knippen op te doen, bond den gevangene stevig, overtuigde zich dat de hoofdwonde hem in geen geval den dood zou aandoen, bevestigde den schurk met een paar touwen onwrikbaar aan twee pooten van het zware bed, en gleed toen weer tusschen de lakens, met het blijde gevoel van iemand die in de wetenschap verkeert dat hij een uitstekende daad heeft verricht.

Dit alles was zoo zacht in het werk gegaan, dat Charly zelfs niet wakker was geworden.

Een paar minuten later sliep ook Raffles, alsof er in het geheel niets was voorgevallen.

Hij werd om klokslag negen uur weder wakker, juist toen de kellner op zijn deur klopte.

Zijn eerste blik gold den bandiet, die denzelfden nacht was binnengedrongen.

De man was weder tot bewustzijn gekomen, en had blijkbaar zelfs pogingen in het werk gesteld om zich van de touwen te bevrijden, die hem bonden, zonder succes evenwel.

Raffles sprong vlug uit bed, en schudde Charly bij den schouder, die ook door het kloppen niet was wakker geworden.

HOOFDSTUK VII

Van Calais naar Parijs.

De jonge man wreef zich de oogen uit en bleef toen met open mond kijken naar den geboeiden bandiet, die met een gluiperigen blik in zijn oogen van den een naar den ander loerde.

— Wat moet dat beteekenen, vroeg hij, terwijl hij Raffles verwonderd aankeek.

Deze haalde de schouders op en antwoordde:

— Een kleine vergissing! Deze heer dacht hier iemand anders te vinden!

Er ging Charly een licht op.

Hij begreep nu, waarom gisteravond de verwisseling van de beide kamers had plaats gehad.

De beide vrienden kleedden zich snel aan, en begaven zich naar de eetzaal, waar zij zich aan een klein tafeltje voor een der ramen neerzetten.

Een oogenblik later trad ook het jonge paar binnen.

Dick en Lizzy keken even om zich heen, en toen bleef hun blik gevestigd op Raffles en Charly, die evenwel deden alsof zij niets gezien hadden.

De pas gehuwden spraken eenigen tijd fluisterend met elkander en eindelijk kwam Dick op de beide

vrienden toe.

Hij maakte een buiging voor Raffles en zeide:

— Neem het mij niet kwalijk, mijnheer, als ik het woord tot u richt, maar mijn vrouw en ik zijn zeer nieuwsgierig betreffende den afloop van de kleine komedie, welke gij gisteravond op touw hebt gezet!

— Zij heeft een zeer bevredigend slot gehad, mijnheer — iemand die u een ongewenscht bezoek had willen brengen ligt thans geboeid op onze kamer! De politie zal over enkele minuten gewaarschuwd worden, en de bandiet zal zijn gerechte straf niet ontgaan! Ik zou u echter aanraden, u niet met de zaak te bemoeien, wat u des te gemakkelijker zal vallen, daar ik dezen heer verzocht heb onze bagage aanstonds weder te veruilen. Op die wijze spaart gij u heel wat last en onaangenaamheden uit.

— Maar gij zelf dan, mijnheer! riep Dick Sheppard.

— Oh, voor mij doet het er niets toe! Wij denken aanstonds te vertrekken!

— En gij blijft er bij dat gij mij uw naam niet wilt zeggen?

—Dat is volkomen overbodig, mijnheer! antwoordde Raffles kortaf. Laat het u voldoende zijn dat ik door een toeval te Londen van uw lotgevallen gehoord heb, en dat ik er een soort van sport van maak, van tijd tot tijd een weinig voor beschermeling te spelen!

— Het is een zeer nobele sport, mijnheer! riep Dick vol vuur uit, en de man die zich daarmee vermaakt is een gentleman!

Raffles knikte even en raadpleegde toen zijn horloge.

Hij zeide op hoffelijken toon:

— Gij zult mij wel veroorloven, mijnheer, als wij ons ontbijt beëindigen! Wij hebben groote haast moet gij weten! Gij zijt mij volstrekt geen dank verschuldigd, herhaal ik u nogmaals. Ik wil u slechts aanraden, nog altijd wat oplettend te zijn! Ik hoop voor u dat gij te Parijs wel gelegenheid zult vinden om uw achtervolgers van u af te schudden — en als dat niet het geval mocht zijn, — dan hoop ik in uw buurt te zijn om u te kunnen helpen!

Nogmaals maakte Raffles een buiging en nam toen weder aan de tafel plaats.

Dick Sheppard begreep wel, dat hij van dezen zonderlingen weldoener niets meer zou vernemen, boog op zijn beurt en begaf zich naar de kleine tafel, waar zijn jonge vrouw hem reeds vol ongeduld wachtte.

Raffles en Charly gebruikten zoo spoedig mogelijk hun ontbijt en betaalden hun rekening.

Juist op dat oogenblik kwam de politie en tot zijn groot verdriet was Raffles wel genoodzaakt den inspecteur te woord te staan, en inlichtingen te geven.

Gelukkig was deze door de bladen en de telegrammen reeds op de hoogte van hetgeen er te Londen was voorgevallen, en hij had dus weinig anders te doen, dan den man te arresteeren die daarboven nog steeds gebonden op de kamer lag, waar Raffles en Charly dien nacht gelogeed hadden.

Van deze gelegenheid maakten de beide vrienden gebruik met stille trom te vertrekken, daar zij er volstrekt niet op gesteld waren hun tijd zoek te brengen met het beantwoorden van de vragen, welke de politie hun misschien nog zou willen stellen.

Toen ze het station bereikten, stond de trein naar Parijs reeds op het punt te vertrekken.

Zij hadden juist de gelegenheid plaatsbewijzen te nemen, en op den trein te springen.

Het was een D-trein, en men kon van het eene einde van den trein naar het andere loopen.

Spoedig hadden Raffles en Charly ontdekt, dat het jonge paar zich in dezen trein bevond.

Zij liepen echter snel voorbij de coupé, zonder te zijn herkend; steeds verder voortlopende bereikten zij ten slotte den bagagewagen, die zich vlak achter den tender bevond.

De wagen was zooeven gesloten, en de trein had zich reeds in beweging gezet.

De hoofdconducteur was de eenige die zich op dit oogenblik in den goederenwagen bevond.

Hij keek met eenige verbazing naar de twee heeren die met hun valies beladen binnentraden en vroeg toen:

— Vergist gij u niet, heeren? Gij kunt niet verder, want dan zoudt gij op de locomotief te land komen.

— Dat zijn wij ook niet van plan, goede vriend, antwoordde Raffles glimlachend.

Hij haalde weder zijn Londenschen politiepenning te voorschijn, liet dien den hoofdconducteur zien en zeide:

— Wij zijn Londensche rechercheurs, en zetten een paar zeer gevaarlijke booswichten achterna, die zich in dezen trein moeten bevinden.

— Gij zijt dus Engelschen? riep de hoofdconducteur verbaasd uit. Dat zou men aan uw accent niet zeggen. Gij spreekt Fransch als een geboren Parijzenaar. En mag ik vragen waarmee ik u van dienst kan zijn?

— Dat is zeer eenvoudig, mijn vriend. Wij zullen slechts even van dezen goederenwagen gebruik maken, als plaats om ons te verkleeden. Hebt gij er iets op tegen?

— Volstrekt niet, heeren. Ga gerust uw gang. Ik zal de deur sluiten, die toegang geeft naar de gang, zoodat men u niet kan komen storen.

— Ik ben u zeer verplicht, zeide Raffles, terwijl hij den man een gouden sovereign in de hand drukte.

De valiezen werden geopend en spoedig waren de beide vrienden druk bezig zich te vermommen.

Niet alleen hun gelaat onderging een algeheele verandering, maar ook hun kleederen werden door andere vervangen.

Met groote oogen van verbazing had de hoofdconducteur deze gedaanteverwisseling gevolgd.

— Gij zijt een paar duivelskunstenaars, riep hij toen uit. Als ik u hier zooeven niet met eigen oogen had gezien, zou ik nooit geloofd hebben dat gij het waart.

— Ik dank u voor het compliment, mijn vriend, zeide Raffles, terwijl hij zijn valies weder sloot. Met uw goedvinden zullen wij onze bagage nu zoolang hier laten — wij komen ze te Parijs weder opvragen.

De beide mannen gingen nu weder denzelfden weg terug, in de overtuiging dat nu hun aftocht gedekt was.

Zij bleven opzettelijk lang stilstaan voor de coupé, waarin het jonge echtpaar had plaats genomen en die voor het overige geheel onbezet was, hetgeen overigens niet te verwonderen viel, daar op de deur de bekende kaart met het opschrift „Gereserveerd” hing.

Dick en Lizzy keken de beide mannen, die zoo onbeschaamd naar binnen staarden wel even aan, maar zij schenen hen volstrekt niet te herkennen.

Inmiddels was de trein in snelle vaart door Noord-Frankrijk geijld en was Hazebroek reeds gepasseerd.

Raffles en Charly waren reeds eenige malen den geheelen trein op en neer geloopt, en ten slotte hadden zij een drietal mannen ontdekt, die als droppels water geleken op de drie heeren die zij gisteren in den trein van Londen naar Douvres en op de boot gezien hadden.

Zij zaten in een coupé naast die van het jonge paar, met nog slechts een anderen reiziger, een ouden heer, die vol aandacht in de „Temps” zat te lezen en zich volstrekt niet met zijn medepassagiers scheen te bemoeien.

Blijkbaar hadden de drie bandieten daar pas zoo-even plaats genomen, want Raffles en Charly hadden hen nog niet ontdekt.

Ook de drie laaghartige schurken wierpen slechts een onverschilligen blik op den ouden heer met zijn spierwit lang haar en zijn witten baard, die met de handen op den rug in gebogen houding voortliep, en zijn metgezel, die er uitzag als een handelsreiziger.

Het was duidelijk, dat zij hen in het geheel niet herkenden.

Met verbazende snelheid ijlde de trein door het departement Pas de Calais.

Hij was nu dicht bij het station Atrecht, waar hij voor het eerst zou stoppen.

De drie bandieten hadden zich niet bewogen en schenen zelfs te slapen.

Maar Raffles liet zich niet bedotten!

Hij wist maar al te goed, dat de drie kerels, in opdracht van den vreeselijken Nicholson, den strijd niet zoo spoedig zouden opgeven, en alles in het werk zouden stellen om hun meester te wreken.

Daarom bleef Raffles ook zoo dicht mogelijk in de buurt van de coupé waar het jonge paartje zat.

Te Arras stapte de oude heer die de „Temps” las uit den trein.

En toen deze zich weder in beweging zette, zaten de drie bandieten alleen.

— Ik geloof dat het nu zaak wordt om onze opmerkzaamheid te verdubbelen, mijn jongen, zeide hij op fluisterenden toon tot Charly. Zij kunnen nu niet op de vingers worden gezien, tenzij wij bij hen gaan zitten.

— Maar waarom zouden we dat eigenlijk niet doen? Dat lijkt mij het beste middel om hen te beletten iets kwaads uit te richten!

Raffles dacht een oogenblik na.

Toen zeide hij:

— Het zou misschien wel het beste zijn, maar de kerels hebben ons reeds even na Calais gezien, en zullen zich afvragen waarom wij niet in onze eigen coupé blijven. Wij moeten zeer voorzichtig zijn, want het gespuis is natuurlijk wantrouwend!

Onder het spreken waren zij voorbij de coupé geloopt, waar de drie bandieten zaten, en wierpen een blik ter zijde door de deurraampjes.

Een van de bandieten had zich verwijderd — er zaten er nog maar twee.

Dadelijk werd Raffles' argwaan opgewekt.

— Wat duivel, waar zit die kerel, bromde hij in zichzelf. Het bevalt mij niet dat er maar twee zijn! Heb je den derde zien vertrekken?

— Ik heb niets gezien!

— Maar heb je wel gemerkt dat de coupé raampje open stond?

— Daar heb ik niet op gelet! Het kan wel den geheelen tijd hebben opengestaan!

— Neen! De deur is open geweest en ook het raampje aan den anderen kant van de gang daar tegenover. Maar juist daarom was het coupé raampje steeds gesloten tot dusver! Ik moet er het mijne van hebben.

— Wat wil je doen?

— Ik wil eerst nog eenige minuten wachten, en dan zullen wij eens zien waar die vriend gebleven is! Ik blijf hier — ga jij in dien tijd den geheelen trein door, ook den eetwagon, en zie zorgvuldig of hij zich soms in een andere coupé bevindt. — Je kunt dat in tien minuten gedaan hebben.

Charly verwijderde zich.

Hij wierp een onderzoekenden blik in alle coupés, zocht in den eetwagon, keek zelfs in alle abords en keerde daarop weder op zijn stappen terug.

Raffles stond hem op dezelfde plaats op te wachten.

— Welnu?

— Er is niets te zien!

— Blijf hier dan de wacht houden en houdt die twee schelmen in het oog! Bij het minste teeken van onraad waarschuw je Dick Sheppard!

— Wat ga jij doen?

— Ik ga den schobbejak opzoeken!

— Wat vrees je dan?

— Eerst was ik bang, dat hij misschien door het portierraampje van de coupé heen op het niets vermoedende paar had willen schieten, maar dat zal hij niet gedurfd hebben, omdat hij zich dan met een hand had moeten vasthouden, en dat hij zeer waarschijnlijk aanstonds gezien zou zijn. En wat Dick Sheppard dan had gedaan — dat kan aan geen twijfel onderhevig zijn. Neen, ik zal hem ergens anders moeten zoeken. Wacht mij hier.

En voor dat Charly nog een woord had kunnen zeggen was Raffles weggesneld.

Hij liep naar de voorzijde van den trein, tot in den bagagewagen, waar thans behalve de hoofdconducteur nog een zestal conducteurs bijeen waren, die op dit oogenblik niets te doen hadden.

Waarschijnlijk had hun chef hun zooeven het verhaal gedaan van de Engelsche detectives, want zij keken Raffles nieuwsgierig en met eenige bewondering aan.

Raffles trad aanstonds op den hoofdconducteur toe en zeide haastig:

— Er bevindt zich zeker een remmershuisje aan dezen wagen?

— Zeker, mijnheer! antwoordde de hoofdconducteur.

— Kan men vandaar op het dak van de wagons komen?

— Ongetwijfeld!

— Dan moet ik naar boven! Een van de schurken die ik achtervolg heeft zich op het dak van een der wagons verscholen! Hij is iets misdadigs van plan en dat moet hem belet worden!

— Kunnen wij u helpen, mijnheer, riepen eenige der conducteurs tegelijkertijd uit.

— Wel zeker! Dat is een goede inyal, riep Raffles. Twee man is voldoende!

Hij koos twee van de conducteurs uit, die nog jong en lenig schenen, en daarop stapten zij op het platform van den goederenwagon, vlak achter den tender, vanwaar een smalle, steile trap naar het huisje van den remmer leidde, dat echter op dit oogenblik leeg was.

Het geraas van den trein was hier zoo oorverdoovend, dat het bijna onmogelijk was met elkander te spreken.

Raffles ging vooruit en stak zijn hoofd voorzichtig boven het dak van den wagen.

De wagen waarin zich de coupé bevond waarin het jonge huwelijkspaar naar Parijs reisde, was de derde van voren, de goederenwagon daarbij inbegrepen.

Raffles' oogen begonnen te schitteren.

Hij had de gestalte van een man gezien, die languit op het dak van den wagen lag, met de voeten in de richting van de locomotief.

Hij was blijkbaar met iets bezig, dat al zijn aandacht in beslag nam.

Raffles wenkte de beide conducteurs, en allen kropen op het dak.

Zich overal aan vastklemmende, schoven zij zich naar het andere einde van den goederenwagon.

Hier moesten zij een vrij grooten sprong maken, om op het dak van den eersten personenwagon te komen, en deze gevaarlijke toer moest nog eens herhaald worden, maar ten slotte bereikten zij het dak van den tweeden personenwagon, zonder dat de man, die eenige meters verder op zijn buik lag, hen had hooren aankomen, hetgeen ook volkomen onmogelijk was, wegens het ontzettend lawaai dat de voortsnellende trein maakte.

En nu pas konden de drie mannen zien waarmede de bandiet bezig was.....

Hij hield er zich onledig mede de gaslamp uit de groote ronde opening in het dak van den wagen te schroeven!

Raffles begreep aanstonds het doel van den ellendeling!

Zoodra hij de lamp verwijderd had, die zich juist boven de hoofden van zijn slachtoffers bevond, zou hij in staat zijn hen als ratten in een val neer te schieten, zelfs zonder dat het gemerkt werd!

Juist op dit oogenblik legde hij zijn schroevendraaier uit de hand en greep het uiteinde van de lamp.

Maar of zijn instinct hem waarschuwde — hij keek om en zag op een paar meter achter zich den grijsaard, over wiens bedoelingen hij thans niet meer in twijfel kon verkeerren.

In een oogenblik was hij overeind, dat wil zeggen, hij steunde met een knie op het dak, en hield zich met een hand vast aan de ventilatorkap, met de andere greep hij naar zijn zak, kennelijk met het doel om zijn revolver te grijpen.

Het volgende oogenblik schitterde het wapen in zijn hand.

Hij schoot, maar de trein was juist een bocht in ge-

reden, en de schommeling van den wagon deed het schot missen.

Voor een tweede had hij geen gelegenheid.

Raffles was op hem toegesprongen en had hem de revolver uit de hand geslagen.

Maar zoo speedig zou de bandiet zich niet gewonnen geven!

Nogmaals stak hij de hand in den zak en trok er een groot dolkmes uit!

Met een gebrul als van een wild dier, dat zelfs boven het geraas van den trein uitblonk, stortte hij zich op Raffles.

De twee conducteurs wilden te hulp snellen, maar dit was zeer lastig doordat het dak van den wagon bewoog als een vlot op een kokende zee — het was zoo goed als onmogelijk er zich op staande te houden, zonder zich ergens aan vast te grijpen.

De bandiet trachtte Raffles het mes in de borst te stooten, terwijl hij op de knieën lag.

Raffles, in dezelfde houding, weerde den stoot af, en greep met ijzeren hand den ellendeling.

Hij drukte zijn hand naar omlaag — het lemmet van het mes stootte tegen een zwaren ijzeren bout en knapte af als glas.

De bandiet trachtte overeind te komen en er volgde een hevige worsteling.

Het doel van den schurk was blijkbaar zijn aanval naar den rand van den waggon te dringen.

Maar hij had met een al te sterke tegenpartij te doen.

Raffles zette zich schrap tegen den ventilatorkap, greep zijn tegenstander beet, en slingerde hem met geweld van zich af.

De schurk slaakte een rauwen gil — hij trachtte zijn evenwicht te herwinnen — greep met de hand naar een ijzeren bout — tastte mis en stortte over den rand van het wagondak omlaag.

Hijgend bleef Raffles een oogenblik in dezelfde houding geknield liggen.

Eenige seconden later konden de drie mannen het bewegingloze lichaam van den bandiet met wijd uitgestrekte armen op den spoordijk ter zijde van de rails zien liggen.....

Zij gingen denzelfden weg weder terug, en bereikten veilig den goederenwagon.

— Dat was op het kantje af, mijnheer, riep een der conducteurs uit, die nog bleek van schrik zagen.

Op dit oogenblik matigde de trein zijn vaart.

— Wat is dat, riep de hoofdconducteur uit, terwijl

hij op zijn horloge keek. Wij kunnen toch nog lang niet in Amiens zijn.

— Er is aan de noodrem getrokken, schreeuwde Raffles. De trein staat midden in het weiland stil. Kom snel mede. Ik geloof dat ik weet wat dat beteekent.

Zoo snel zij konden liepen de conducteurs Raffles achterna, die de gang was ingesnelde.

Een blik in de coupé waar de beide bandieten waren achtergebleven ontlokte den Grooten Onbekende een kreet van woede.

Zij was ledig.

De beide moordenaars hadden waarschijnlijk onraad op het dak boven hun hoofd gehoord, of het lichaam van hun makker zien vallen, of op een andere wijze achterdocht gekregen, — zij hadden aan de noodrem getrokken en waren uit den trein gesprongen, zoodra deze zijn vaart voldoende verminderd had.

Dit was trouwens duidelijk te zien aan het openstaande portier.

Raffles stampvoette van woede.

— De schurken zijn toch nog ontkomen, zeide hij.

Op dit oogenblik stond de trein stil, en overal zag men reizigers met verschrikt gelaat uit hun coupés te voorschijn komen.

Ook Dick Sheppard en Lizzy openden de deur en vroegen verschrikt wat er gaande was.

— Het heeft niets te beteekenen, dame, zeide de hoofdconducteur. De portieren dicht laten. Wij gaan aanstonds verder.

— Maar zou er geen kans zijn de schelmen te achterhalen? vroeg Raffles op gesmoorden toon.

— Dat zal zeer moeilijk gaan, mijnheer, zeide de hoofdconducteur schouderophalend. Misschien zijn zij wel eenige kilometers hier van daan uit den trein gesprongen, en er zijn daar zeer veel dicht bewoonde dorpen, waar zij zich gemakkelijk hebben kunnen redden.

Hij boog zich nu uit een der portieren en schreeuwde den machinist toe:

— Alles in orde, Charles. Vooruit maar weer.

Een minuut later had de trein zijn volle snelheid weder bereikt.

Charly had dit alles met een ongerusten blik gadeslagen.

Hij nam Raffles terzijde en vroeg:

— Wil je me nu eens vertellen wat er eigenlijk gebeurd is?

— Dat is waar ook. Dat had ik bijna vergeten, zeide Raffles.

En nu deelde hij Charly mede wat er op het dak van den wagon was voorgevallen.

Charly werd bleek tot onder de schminklaag die zijn gelaat bedekte en fluisterde:

— Ik dank den hemel dat je weer veilig hier bent.

— Maar intusschen zijn die twee schurken ontsnapt, riep Raffles uit.

— Welnu, wees blij. Dan zullen zij het jonge echtpaar niet meer kunnen lastig vallen.

Raffles haalde de schouders op.

— Je weet niet wat je zegt. Dacht je dat ze het nu reeds opgaven? Ik kan je wel zeggen wat ze zullen doen, ten minste als zij Nicholson ooit weder onder het oog willen komen.

— Wat dan?

— Zij zullen eenvoudig de snelste auto huren die zij kunnen krijgen in het eerste het beste dorp, en daarmee naar Parijs rijden, waar zij niet veel later dan de trein zullen aankomen, want wij zijn op dit oogenblik nog slechts drie kwartier van Parijs verwijderd!

Vergeet ook niet, dat zij volkomen op de hoogte zijn van de plannen van de jongelieden, daar zij natuurlijk links en rechts onderzoek hebben gedaan. Ik wil er heel wat met je onder verwedden, dat wij hen kalmpjes zullen zien verschijnen in het hotel waar het jonge echtpaar zijn intrek zou nemen!

— Reizen zij dan niet dadelijk door?

— Waar denk je aan! Zij moeten natuurlijk Parijs bezien!

— In ieder geval zullen het er dan maar twee zijn!

— Dat wil zeggen — als zij te Parijs geen hulp troepen in het vuur zenden! Zij kunnen natuurlijk in de Fransche hoofdstad over een zeer groot aantal schelmen van het minste allooi beschikken.

— Zoodat?

— Zoodat er nog steeds niet kan gezegd worden, dat het gevaar voor Dick Sheppard en zijn jonge vrouw geweken is! Maar wij zullen eens zien wie het het langst volhoudt!

HOOFDSTUK VIII.

Ontsnapt.

De voorspelling van Raffles zou volkomen bewaarheid worden!

Hij had met Charly zoo spoedig mogelijk den trein verlaten, en had het aan den hoofdconducteur overgelaten de politie van het station op de hoogte te brengen!

Hij zelf had verklaard, den hoofd-commissaris van politie van de zaak in kennis te stellen, — waar hij echter in het geheel niet aan dacht.

Hij verliet met Charly de „Gare du Nord” en zag hoe Dick en zijn jonge vrouw in een huurauto stapten.

Er werd een valies in geladen en de auto reed weg.

Daarlijk namen Raffles en Charly een andere auto en bevelen den chauffeur de eerste te volgen.

Zij reden dwars door de stad langs de rue Lafayette, de rue Montmartre, en de groote Boulevard, door de rue Royale naar de Champs Elysées, waar de auto ten slotte stilstond voor het Hotel de l'Esplanade.

En het was niet zonder verbazing dat het jonge echtpaar, toen het een kamer besprak, den grijsaard en den man met het type van een handelsreiziger ontwaarde, die zij reeds in den trein gezien hadden, en die hen thans zoo eigenaardig aankeken.

Ongeveer een uur later hield er een zeer groote automobiel voor het hotel stil, waaruit vier deftig gekleede heeren stapten.

Maar zij zouden niet ongezien het hotel binnengaan!

Raffles en Charly, die een kamer aan de straat hadden besteld, en die ook hadden gekregen, al was het dan ten koste van een zeer groote fooi aan den portier, hadden op de loer gezeten achter de gordijnen en het viertal zien binnengaan.

— Heb ik het niet gezegd? zeide Raffles op zachten toon. Zij hebben versterking gehaald, daar hun geleiden wat al te zeer gedund waren! Men zou zeker de schurken van de boot en den trein niet herkennen in twee van die knurige heeren — en ons echtpaartje zeker niet! Hoewel het gevaar ook dreigt — zij schijnen alleen aan elkander te denken en aan niets anders! De liefde is een wonderlijk ding!

— Maar als het op die manier doorgaat, Edward, dan zie ik het er van komen, dat wij nog achter die jongelieden aanreizen, als zij te Rome zijn aangekomen!

— Maak je niet bezorgd! Ik heb een plannetje, dat, als het slaagt, die vier heeren en hun lastgever leelijk op hun neus zal doen zien!

Terwijl hij dit zeide, keek Raffles Charly op eigenaardige wijze aan.

De jonge man sprong op en kwam naar Raffles toe.

— Ik hoop toch..... begon hij.

— Wat hoop je? vroeg Raffles glimlachend.

— Ik wilde zeggen — ik hoop toch niet, dat je plannen van dien aard zijn, dat ik mijn geslacht weder zal moeten veranderen? Er ligt iets op je gelaat, dat mij niet bevalt!

— Beste jongen, zeide Raffles, terwijl hij dreigend den vinger ophief, je zult je wel herinneren, dat wij hebben afgesproken, dat ik je niet zou verzoeken, je in vrouwenkleederen te steken, tenzij het dringend noodig was, ofschoon ik met den besten wil van de wereld niet kan inzien, wat je er eigenlijk tegen hebt! Wel nu — het is thans zeker noodig! Die pas gehuwde menschen loopen groot gevaar, dat zul je mij toch wel willen toegeven! Men heeft het niet alleen op hun geld voorzien, wat ik nog zou kunnen vergeven, al vind ik het niet zeer tactvol tegenover twee jonge stervelingen, die nog maar eenige uren het zoet van het huwelijksgeluk smaken, maar op hun leven!

— Je hebt gelijk, Edward! zeide Charly, terwijl hij het hoofd boog. Ik moest mij schamen!

— Je hebt dus mijn plan reeds begrepen en je wilt mij helpen? vroeg Raffles.

— Van ganscher harte! riep Charly uit, terwijl hij de hand van zijn vriend greep.

— Aan den slag dan! Wij gaan nu aanstonds even naar ons paartje en zullen het de noodige instructies geven!

De avond was angebroken.

Het weder was nogmaals omgeslagen en het was heerlijk warm in de lucht.

Op de Boulevards was het zeer druk, en duizenden en nogmaals duizenden Parijzenaars genoten van dezen eersten schoonen lente-avond.

Op de terrassen van de cafés waren alle tafeltjes bezet, en slechts met moeite kon men zich een weg banen over de trottoirs.

Dick Sheppard en zijn jonge vrouw hadden reeds tijdens het diner den wensch te kennen gegeven aan den kellner die hen bediende, om dien nacht een der vroolijkste nachtcafés te bezoeken en de man had hen „De Doode Rat” op Montmartre aanbevolen.

Het jonge paar had echter niet gemerkt, dat aan het tafeltje naast het hunne, een paar heeren dineerden, die dit verzoek hadden gehoord!

Na het diner begaven de jonggehuwden zich naar hun logeerkamer, teneinde wat toilet te maken en daarop reden zij in de bestelde huurauto naar de „Folies Bergères”, waar een revue vertoond werd.

En zij schenen er in het geheel niets van te merken, dat zij voortdurend gevolgd werden door vier heeren in avondtoilet, die hen geen oogenblik uit het oog verloren, al deden zij al hun best, zich zoo veel mogelijk op den achtergrond te plaatsen.

Het was elf uur, toen Dick en Lizzy het beroemde theater verlieten en zich naar „De Doode Rat” lieten rijden.

Daar ging het vroolijk toe!

De kleine zaal was zoo vol, dat zij slechts met groot moeite een tafeltje konden bemachtigen.

In het midden van de zaal dansten een paar Spaansche danseressen, en een aantal heeren in den rok stonden er om heen en keken toe.

De champagne schuimde in de hooge glazen, en hier en daar werd reeds gesoupeerd, ofschoon het hiervoor eigenlijk nog te vroeg was — nauwelijks half twaalf!

Het jonge paar genoot kinderlijk van het bonte gewoel en nam in het geheel geen notitie van de vier heeren in avondtoilet, die zooeven waren binnengekomen en in hun nabijheid hadden plaats genomen.

Zoo werd het twee uur, maar nog scheen niemand aan vertrekken te denken.

Dick betaalde de hooge rekening, en verliet met zijn jonge vrouw deze plaats van vermaak, die veel meer door vreemdelingen dan door de Parijzenaars bezocht werd.

Buiten stonden een aantal rijtuigen en taxi's te wachten.

Een koetsier kwam op het jonge paar toe, belast op een vrachtje en vroeg:

— Een rijtuig, monsieur? Ik heb een goed paard!

Dick scheen even na te denken en antwoordde toen:

— Ik neem je, koetsier! Rijdt ons naar het „Hotel de l'Esplanade”!

Het paartje stapte in, en alweder scheen het in het geheel niet te zien, dat vier heeren, thans in hun avondmantels gehuld, en met de kragen hoog opgeslagen, in een auto stapten, en hen op den voet volgden.....

En als zij te Parijs goed bekend waren geweest, dan zouden zij hebben moeten opmerken, dat de koetsier al een zeer vreemden weg volgde, om hen naar hun hotel terug te brengen!

Hij reed namelijk regelrecht naar de beruchte wijk van Vaugirard, waar hij in het geheel niets te maken had!

Maar de jonggehuwden waren te zeer verzonken in elkanders beschouwing, om dit te merken, en als zij het al gemerkt hadden, dan zou het nog zeer de vraag zijn geweest, of zij het begrepen hadden!

Plotseling, middenin een breede straat, die aan een zijde slechts met huizen bezet was, en die verder op een onbeboëwd terrein uitliep, stond het rijtuig stil.

Verrast keken Dick en Lizzy op.

— Waarom rijdt je niet verder, koetsier? vroeg de jongeman in zijn beste Fransch.

De man antwoordde niet.

Op hetzelfde oogenblik hield een huurauto vlak achter het rijtuig stil.

De jonge vrouw slaakte een kreet van schrik.

— Wat moet dat beteekenen? riep zij uit.

Op die vraag zou zij spoedig antwoord ontvangen!

De vier mannen sprongen uit de auto en snelden op het rijtuig toe, waarvan de koetsier blijkbaar in het complot was geweest.

Dick scheen nu het gevaar in al zijn omvang te begripen!

Hij sprong uit het rijtuig, nog voor de bandieten het bereikt hadden en Lizzy volgde zijn voorbeeld.

De vier schurken kwamen nader.

In het zwakke licht van een straatlantaarn schitterden dolken.....

— Eindelijk! siste een der aanranders. Nu zullen jullie er aan moeten gelooven! De Meester zal tevreden zijn!

— Dat staat nog te bezien! klonk een heldere stem. En tegelijk klonk er een schot.....

Doodelijk getroffen zonk een der bandieten ter aarde!

Maar Lizzy liet zich ook niet onbetuigd!

Met voor een vrouw verwonderlijke koelbloedigheid, had zij een degen getrokken uit den stok van haar parasol, en dien een der bandieten in het lichaam gestooten!

Een tweede schot deed een derde aanvallers in stof bijten.

De koetsier wilde een handje helpen, maar het bekwam hem slecht.

Hij kreeg een slag tegen de kin, die hem als een gevelde os deed neertuimelen.

Dit scheen een der bandieten toch wat al te erg!

Hij bekommerde zich niet meer om zijn makkers, maar koos het hazenpad!

En nu was de strijd in een ommezien beslist.

De twee nog valiede bandieten werden aangegrepen en zoo toegetakeld, dat zij al spoedig om genade smeekten, bebloed en zonder wapens.

Hun beide tegenstanders tilden hen in 'de auto, welker chauffeur als versteend naar dit zoo snel besliste gevecht had gekeken en daarop zeide een hunner spot-tend:

— Mijn waarde heeren — ook ditmaal zal de Meester zich voor overwonnen moeten verklaren! Gij kunt hem zeggen, dat gij te doen hebt gehad met John Raffles — misschien zal dit hem wel begrijpelijk maken, waarom uwe zending niet het succes heeft gehad, waarop hij gerekend had! En wat het jonge paar betreft, welks plaats wij zoo vrij zijn geweest in te nemen — zij zijn nu veilig! Op mijn aanraden hebben zij hun reisplan gewijzigd en in Italië behoeft gij hen niet meer te zoeken! En maak nu spoedig dat gij uit de voeten komt, anders kon ik er wel eens spijt van krijgen, dat ik ook u maar niet liever naar de plaats heb gezonden, waar gij vroeg of laat toch wel terecht zult komen — naar de hel!

De volgende aflevering (No. 255) bevat:

„Het Geheim van de Ronde Kamer“.

In den
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL,
Singel 326, Amsterdam,

verschijnen wekelijks twee afleveringen onderscheidenlijk van

Raffles
ook wel genaamd Lord Lister, de
gentleman-dief,
in fraai gekleurden omslag.
20 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

Nick Carter,
sensationeele detective-verhalen
in fraai gekleurden omslag
15 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

Buffalo-Bill
De avonturen van den grooten
woudlooper door hem zelf verteld
in fraai gekleurden omslag
15 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

HET VREEMDENLEGIOEN.

Boeiende schetsen uit het leven van een Hollander in Afrika,
in fraai gekleurden omslag.
15 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

OORLOG AAN DEN OORLOG.

Actueele Roman door J. C. SCHRODER (BARBAROSSA) en C. BENIMA.
In netten band en gekleurden omslag f 1.25.

DE DEMON DER BOLSJEWIKI.

door BARBAROSSA.

In fraai gekleurden omslag.

15 cents per nummer.

De bekwame pen van den heer SCHRÖDER heeft een treffende gebeurtenis uit de Russische revolutie tot een spannend verhaal weten om te tooveren. In 6 afleveringen is dit prachtwerk alom verkrijgbaar.

Als oorlogslectuur ook zeer aan te bevelen:

Jules Verbeke
De Oorlogsspion.
Romantische beschrijving van den oorlog
gedurende het jaar 1915.
36 nummers.
In prachtige omslag 10 cents per nummer.
België's verwoesting.

Achter de Schermen.
Romantisch verhaal over de aanleiding tot den
grooten oorlog.
9 nummers — 10 cents per nummer.
Prachtige omslag.
Onthullingen door een Staatsman.

Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen, Kiosken en door den Boekhandel.

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending.

